

I tromesečje

UVOD

Adventistička crkva temelji svoj identitet prvenstveno na trostrukoj anđeoskoj vesti iz Otkrivenja 14,6-12. Anđeli su prikazani kako sa večnim Jevndeljem lete posred neba. Ova slika ističe centralnost misije za koju je Božji narod poslednjeg vremena zadužen. Dosezanje ljudi sa radosnom veću treba da bude fokus interesovanja svih naših crkava. Trudimo se da i u 2014. godini na bogoslužjenjima redovno govorimo o ovoj temi. Trudimo se da nastavimo dobru tradiciju organizovanja Misionske subote koja se održava svake prve ubote u mesecu. Ako je u nekim crkvama ta praksa zamrla, uložimo napore da je vaskrsnemo. Misionske propovedi za 2014. godinu su preuzete iz časopisa Pastir, koji izdaje Severna crkvena oblast JIEU.

Laslo Galus
Sekretar Odeljenja za adventističku misiju i obrazovanje
Jugoistočna evropska unija, Beograd

1. subota, 4. januar 2014.

RUTA: LJUBAVNA PRIČA O ODANOSTI

Ruta 1-4

Volim da gledam stare albume. Kod većine nas, stari porodični albumi obično su sklonjeni negde u kutije. Međutim, kada god uzmem jedan od starih albuma moje majke, dok iz njega ispadaju drevne crno bele slike, prisećam se uspomena iz detinjstva. Fotografije nam pomažu da održimo događaje iz prošlosti u životu.

Uzimajmo tako i biblijske »albume« kako bi priča o Božjem otkupljenju bila živa u našem životu. Listajući stranice koje prikazuju život nekih ne toliko poznatih ličnosti Biblije, prisećajmo se njihovih priča i oduševljavajmo se njihovom verom. Danas ćemo slušati o odanoj ljubavi iz Knjige o Ruti.

Mnogi ljudi su rekli da je Knjiga o Ruti najlepša kratka priča ikada napisana. Ona je izveštaj o brizi, strahu, ljubavi i posvećenosti koja podstiče maštu i teši dušu. Počinje očajanjem, a završava se radošću.

Kada je Bendžamin Frenklin bio ambasador u Francuskoj, povremeno je posećivao Klub nevernika – grupu koja je većinu vremena provodila istražujući i čitajući literarna remek dela. Jednom prilikom Frenklin je svima pročitao Knjigu o Ruti, ali je promenio imena kako ne bi prepoznali da se radi o biblijskoj knjizi. Kada je završio, slušaoci su bili jedinstveni u pohvalama. Izjavili su da je to jedna od najlepših kratkih priča koje su ikada čuli i zahtevali su da im kaže gde je našao tako divno umetničko delo. Sa uživanjem im je otkrio da je priča iz Biblije!

Pošto se ova ljubavna priča nalazi u Bibliji, ona je mnogo više od romanse. Rimljanima 15,4 kaže: *»Jer šta se napred napisa, za našu se nauku napisa, da trpljenjem i utehom pisma nadu imamo.«* Pavle ovde govori o Starom zavetu, uključujući i Knjigu o Ruti. To znači da ćemo nešto naučiti, da ćemo biti sposobniji da podnesemo teškoće i da ćemo se ohrabriti dok zajedno učimo.

Iako je Knjiga o Ruti izuzetna priča o ljubavi i odanosti, mi smo hiljadama kilometara i hiljadama godina udaljeni od mesta i vremena odvijanja ovog događaja. Dok sam istraživao Knjigu o Ruti, otišao

sam na internet i pronašao stranicu Unije američkih jevrejskih crkava u Njujorku. Želeo sam da otkrijem više o njihovom tumačenju Knjige o Rutu, jer se ona nalazi u njihovim starozavetnim svetim spisima.

Pozvao sam ih i povezali su me sa rabinom Pamelom Vaks, zame-nicom direktora jevrejskog obrazovanja za odrasle. Rekla mi je da je Knjiga o Rutu veoma značajna za jevrejski narod. Ustvari, oni imaju praznik »Šavot« za vreme koga se cela knjiga peva ili čita naglas. Pitala me je da li želim da je otpeva i ja sam pristao. Otpevala mi je Rutu 1,1 preko telefona. Žao mi je što je nisam snimio jer je pesma bila divna. Takođe mi je rekla da tokom praznika mnogi jevreji ostaju budni čitave noći kako bi proučavali Knjigu o Rutu. Običaj je da se tokom praznika jedu mlečni proizvodi jer je Tora povezana sa slašću mleka i meda. Ne bojte se, nećemo ostati ovde ceo dan i noć proučavajući Knjigu o Rutu i sasvim sigurno vam neću pevati niti vam služiti mlečne proizvode.

Postoji i starozavetni i novozavetni poziv da se Biblija čita naglas pred skupom vernika. U Isusu Navinu 8,34.35 Isus Navin je pročitao sve reči zakona Izrailjskom narodu. U Nemiji 8,3, *»čita je na ulici koja je pred vratima vodenim od jutra do podne... i uši svemu narodu behu obraćene ka knjizi zakonskoj.«* U 8,8 saznajemo da grupa Levita nije samo čitala iz Zakona, već su to činili *»razgovetno i razlagahu smisao, te se razumevaše šta se čitaše.«*

Većinu novozavetnih poslanica trebalo je u celosti pročitati pred mladim crkvama. Pavle je pozvao Solunjane: *»Zaklinjem vas Gospodom da pročitate ovu poslanicu pred svom braćom svetom«* (1. Sol. 5,27). U 1. Timotiju 4,13 Pavle kaže Timotiju: *»Dokle dođem pazi na čitanje, utešavanje i učenje.«* Mi treba da sledimo taj model, ali ću ga ja malo obrnuti. Prvo ćemo izneti važne podatke o ovom događaju, zatim ćemo slušati čitanje Božje reči i konačno, završićemo sa kratkom propovedi. Potražićemo i načine da pouke ljubavi primenimo na svakodnevni život.

Osnovne informacije

Ako imate Biblije kod sebe, molim vas da otvorite Knjigu o Rutu. Ova kratka knjiga ima samo četiri poglavlja i nalazi se između Sudija i 1.Samuilove. U Rutu 1,1-5 nalazi se mnogo ključnih informacija:

»A u ono vreme kad sudiše sudije bi glad u zemlji; i jedan čovek iz Vitlejema Judinog otide da živi kao došljak u zemlji moavskoj sa ženom svojom i sa dva sina svoja. A ime tom čoveku beše Elimeleh, a ženi mu ime Nojemina, a imena dvojice sinova njegovih Malon i Heleon; i behu Efraćani, iz Vitlejema Judinog; i dođoše u zemlju moavsku i nastaniše se onde. Potom umre Elimeleh muž Nojeminin i ona osta sa dva sina svoja. Oni se oženiše Moavkama; Jednoj beše ime Orfa a drugoj Ruta; i onde stajahu do deset godina. Potom umreše obojica, Malon i Heleon; i žena osta bez dva sina svoja i bez muža svog.«

1. Vreme. Događaji se odvijaju u vreme kada su sudije vladale Izrailjem. Kao što smo već istakli, to je bio period kada se Božji narod kretao iz neposlušnosti i poraza do izbavljenja. Pošto su svi radili ono što je bilo ispravno u njihovim očima, vladao je greh i Božjem narodu je srce odrvenelo. Nekoliko komentatora predlaže da se priča u Ruti dogodila dok je Gedeon bio sudija u Izraelu.

2. Okruženje. U 1. stihu čitamo da je u Vitlejemu vladala velika glad, i da je zbog toga jedan čovek poveo svoju ženu i dva sina u zemlju Moav. Prema 5. Mojsijevoj 11,16.17. glad je bila posledica namerne neposlušnosti Božjeg naroda: »Čuvajte se da se ne prevari srce vaše da se odmetne i služite tuđim bogovima i poklanjate im se; Da se ne bi razgnevio Gospod na vas i zatvorio nebo da ne bude dažda, i zemlja da ne da roda svog, te biste brzo izginuli u dobroj zemlji koju vam Gospod daje.«

3. Putovanje u Moav. Moav je bila zemlja sa rodnim tлом i povoljnom klimom i zato je ovaj čovek išao tamo gde njegovi usevi neće propasti. On i njegova porodica putovali su severno do Jerusalima, a zatim prešli reku Jordan kod Jerihona. U zavisnosti od toga gde su se nastanili, putovanje je bilo dugo oko 150 kilometara i verovatno trajalo oko nedelju dana.

4. Odnosi sa Moavom. Važno je da znamo da je Moav bio stalni neprijatelj Izrailja. U 4. Moj. 25. čitamo da su moavci naveli Izrailj na nemoral i služenje paganskim Bogovima. U 5. Mojsijevoj 23,3-6. nalazimo snažne reči: »Ni Amonac ni Moavac da ne ulazi u sabor Gospodnji, ni deseto koleno njihovo, da ne ulazi u sabor Gospodnji doveka. Zato što ne iziđoše pred vas s hlebom i vodom na putu kad ste išli iz Misira, i što najmiše za novce na vas Valama, sina Veorovog

iz Fetore u Mesopotamiji da te prokune, Premda ne hte Gospod Bog tvoj slušati Valama, nego ti Gospod Bog tvoj obrati prokletstvo u blagoslov, jer te milova Gospod Bog tvoj. Ne traži mir njihov ni dobro njihovo nikada za svog veka.« Ovaj čovek je pokušavao da pobjegne od Božjeg suda nad Izrailjem, a potom je dvostruko neposlušan jer odlazi da živi među moavcima.

5. Likovi. Ime Izrailjca bilo je Elimeleh, a njegovoj ženi Nojemina. Njihova dva sina zvala su se Malon i Heleon. Ova dva sina oženili su devojke moavke, od kojih se jedna zvala Orfa, a druga Ruta. Kada čitamo drugo poglavlje, upoznajemo čoveka po imenu Voz, koji je bio Elimelehov rođak.

6. Situacija. Nojeminin muž Elimeleh umro je tokom boravka u Moavu, a zatim oko deset godina kasnije, umrli su i Malon i Heleon. Nojemina, Orfa i Ruta sada su bile udovice. Udovice u drevnom svetu nisu imale nikakav društveni status, a ni dovoljno ekonomskih sredstava za preživljavanje. Nije postojao sistem socijalne pomoći, a one nisu imale muškog zaštitnika ni staratelja. U društvu toga vremena biti udovica bilo je isto kao biti beskućnik danas.

7. Pabirčenje. Bog se uvek starao za siromašne i uboge. U 3. Mojsijevoj 19,9.10 piše: *»A kad žanjete rod zemlje svoje, nemoj požeti sasvim njivu svoju, niti pabirči po žetvi. Ni vinograd svog nemoj pabirčiti, i nemoj kupiti zrna koja padnu po vinogradu tvom; nego ostavi siromahu i došljaku. Ja sam Gospod Bog vaš.*« Ovaj stih objašnjava šta je Ruta radila u 2. poglavlju, a otkriva i malo o Vozovom karakteru kao čoveku koji je sledio Zakon i starao se za siromašne.

8. Rođak osvjetnik. Pošto je Bog svakoj porodici u svakom plemenu dao deo zemlje, zemlja je Izraelcima bila i ostala veoma važna. Kako bi zemlja ostala u porodici, uspostavljen je zakon rođaka osvjetnika. Ako bi čovek umro i ostavio udovicu bez sinova, njegov najbliži rođak dobio bi priliku da kupi ovu zemlju od plemenskih poglavara i oženi se udovicom kako bi ona mogla da ima sinove koji će nositi pokojnikovo ime. Ovaj osvjetnik je bio obavezan da, o svom trošku, otkupi zemlju i na taj način je vrati u posed pokojnikove porodice. Ako bi najbliži rođak odbio, onda bi sledeći rođak preuzeo ulogu osvjetnika. Ipak, postojalo je još jedno pravilo. Rođak osvjetnik nije mogao sam da donese odluku i da otkupi zemlju. Udovica je od

njega morala da zatraži pomoć tj. da otkupi zemlju njenog pokojnog muža. To objašnjava ono što se događa u 3. poglavlju.

9. Krilo pokrivača. Treće poglavlje nas navodi da zadržimo dah i počesmo se po glavi. Ruta stavlja parfem, oblači najljepšu odeću i zatim odlazi na gumno da pronade Voza. Kada je Voz zaspao, Ruta skida pokrivač s njegovih nogu i leže kraj njegovih nogu. Kada se Voz okrene u sred noći, otkriva da kod njegovih nogu leži žena i zahteva da mu kaže ko je ona. Ona se predstavlja, a zatim u 9. stihu kaže, *»Raširi krilo svoje na sluškinju svoju, jer si mi osvetnik.«* Ta ista reč »krilo« koristi se i u 2,12. kada Voz kaže Nojemini, *»Gospod da ti plati za delo tvoje, i da ti plata bude potpuna od Gospoda Boga Izrailjevog, kad si došla da se pod krilima Njegovim skloniš.«* Ruta traži od Voza da je skloni pod njegovo krilo i da je otkupi. Ukratko, ona njega prosi!

10. Gradska kapija. U 4. poglavlju Voz odlazi do gradske kapije i seda sa starešinama kako bi obavili posao. Gradska kapija bila je slična sudnici u kojoj su se odvijale transakcije i gde su se iznosili različiti slučajevi. To je takođe bilo i mesto gde ste najlakše mogli da nađete osobu koju tražite.

11. Obuća. Sandale su bile uobičajena obuća u to vreme, ali su takođe bile i simbol zajednice između udovice i njenog zakonskog staratelja. Davanje sandale bilo je u to vreme kao potpisivanje ugovora, naročito kada se radilo o zemlji. Taj običaj je nastao zato što bi neko, da bi izmerio njivu, koračao po njoj u sandalama. Imajući ove podatke na umu, hajde da čujemo ovu ljubavnu priču o odanosti. Dok slušate, u svetlosti 2. Timotiju 3,16, dozvolite da Sveti Duh upotrebi živu Reč kako bi bila korisna *»za učenje, za karanje, za popravljavanje, za poučavanje u pravdi.«*

Pouke o ljubavi

Želim da završim sa tri pouke koje možemo izvući iz Knjige o Ruti.

1. Pokoravanje Božjem suverenitetu. Jedna od prevladavajućih tema Knjige o Ruti je Božji starateljski suverenitet. On se svuda vidi, prepliće se kroz događaje i okolnosti. Bog koristi glad da bi jednog jevrejina i njegovu porodicu odveo u Moav gde se njegovi sinovi žene moavkama. Kroz neočekivani splet događaja dve udovice završavaju u Obećanoj zemlji jer su čule da se glad završila.

Nojemina uči Rutu o Bogu i Ruta donosi odluku koja će promeniti njihove živote.

Zatim, u Ruti 2,3 čitamo kako se »dogodi« da se Ruta našla na njivi koja je pripadala Vožu. To nije nikakva slučajnost! Bog je vodio sve ove događaje kako bi ostvario svoju nameru. Božja nevidljiva ruka dovela je Rutu na to određeno polje tog određenog dana. Okolnosti u kojima je Ruta živela bile su teške, ali je Bog sve teškoće, pitanja, nesigurnosti i slomljeno srce iskoristio kako bi učinio nešto što se inače ne bi ni dogodilo. Kada dođemo do kraja sopstvenih moći, otkrivamo Božju blagodat.

Čak i kada smo potpuno nesvesni onoga što se događa, ili zašto se nešto događa, Bog vodi naše odluke i naša dela. On sve radi za naše dobro i Sebi na slavu. Naša dužnost je da se prepustimo Njegovom vođstvu.

Da li ste se prepustili Njegovom vođstvu? Da li verujete u Njegovu zamisao za vaš život, čak i kada stvari deluju mračno? Da li ste otkrili slavu »Božjih događaja« u vašem životu? Bog ima način da sve izvede na dobro.

Jedini čovek koji je preživeo brodolom, isplivao je na malo, nenaseljeno ostrvo. Vapio je Bogu da ga spasi i svakog dana je pogledom pretraživao horizont očekujući pomoć, ali je vremenom postajao sve očajniji. Konačno je uspeo da sagradi malu kolibu i sve stvari koje je spasao sa broda smesti u nju. Međutim, jednog dana dok je bio u lovu, video je dim koji se uzdizao ka nebu. Potrčao je ka svojoj kolibi, ali je bio bespomoćan jer je plamen već uništio sve. Bio je očajan. Rano sledećeg dana ostrvu je prišao jedan brod. Kada se popeo na palubu, upitao je posadu u neverici: »Kako ste znali da sam tu?« Odgovorili su mu: »Videli smo tvoj dimni signal.«

2. Negovanje karaktera. Na trenutak razmislite o Nojemini. Ona je otišla u Moav sa svojim mužem i sinovima, ostavljajući za sobom svoju zemlju i prijatelje. Mi iz Knjige o Ruti ne saznajemo da li je ona želela da ide ili ne, ali znamo da je negovala svoj karakter dok je tamo živela. Održavala je vezu sa Bogom čak i kada su se njena dva sina oženili moavkama. Ona je obožavala pravog Boga kada se čitava kultura oko nje klanjala Valu. Ona je iskoristila situaciju tako što je Rutu poučavala o Bogu. Imala je hrabrost da se vrati u rodnu zemlju i otvoreno je rekla Ruti da zaprosi Vožu. Sama je pokrenula svoj plan

provodadžisanja, ali je znala i da bude strpljiva i čeka Gospoda, kao što je rekla u 3,18: »*Počekaj, kćeri moja, dok doznaš kako će izaći.*« Ona se pokorila Božjem vođstvu.

Ruta se pokazala kao vrlo odana žena. Ostala je sa svojom svekrvom iako nije morala. Naučila je da veruje u Boga kroz Nojeminin primer, a zatim je pomogla Nojemini da ojača veru kada joj je bilo najteže. Bila je veoma preduzimljiva i teško je radila pri sakupljanju žita. Bila je puna poštovanja, hrabra i spremna na rizik.

Voz je bio čovek od integriteta koga su svi poštovali. Bio je poznat po svojoj dobroti i znao je kako da se ponaša prema svojim zaposlenima. Time što se starao za siromašne, poštovao je zakon. Bio je čestit čovek, iako je imao priliku da postupi drugačije. Pozvao je rođaka da učini ono što je po zakonu pravo iako je sve vreme želeo Rutu za sebe.

Na kraju, svako od njih bio je nagrađen za negovanje svog karaktera. Nojemina je bila zbrinuta i na kraju ovog događaja je vidimo kako drži svog unuka. Ruta se udaje i dobija sina koji će se pojaviti u »foto albumu« cara Davida kao i u porodičnom stablu Mesije. Voz se ženi i ima radost da svoju veru prenosi na buduće generacije.

Da li razvijate svoj karakter? Nemojte da ga prodate, da popustite i nemojte da napustite Boga.

3. Primate Otkupitelja. Baš kao što je Ruta videla spas u Nojemininoj religiji i pozelela je za sebe, neki od vas spremni su da prime Otkupitelja u svoj život. Ruta i Orfa nam pomažu da vidimo dve mogućnosti. Obe su imale priliku da okrenu leđa onome što su obožavale i da slede pravog Boga. Orfa je počela da sledi Nojeminu ali je i napustila. Mnogi ljudi to danas rade. Oni krenu za Isusom ali se nikada ne posvete Hristu u potpunosti. Vidite ih nekoliko puta u crkvi, a zatim nestanu. Bog ne želi mlaku posvećenost. On traži ljude koji će danas reći: »Tvoj Bog je moj Bog.« Jeste li spremni da to uradite?

Potreban nam je Otkupitelj. Biblija kaže da nam je potreban Neko ko će nas izbaviti iz ropstva greha. Možda mislite da vam ne može biti oprošteno ono što ste uradili. To nije istina. Bog može da oprostí svakom. On je oprostio Moavki sve iz njene prošlosti i pružio joj nov početak, a to može da uradi i za vas. Baš kao što je Ruta

trebala da traži otkupljenje i vi treba da tražite od Isusa da vas otkupi. Da li ste spremni da se sklopčate kod Njegovih nogu i tražite da vas spasi?

U Starom zavetu, otkupitelj je morao da bude krvni rođak, da bude u finansijskoj situaciji da otkupi zemlju i morao je da bude voljan. Isus je uzeo ljudski oblik kako bi bio povezan s nama. On je bio u stanju da nas otkupi jer je platio cenu za naše otkupljenje i više je nego voljan. Jeste li vi?

Knjiga o Ruti završava se rodoslovom. Da li ste znali da u Biliji od 1. Mojsijeve do Otkrivenja možete pronaći čak 41 rodoslov? Da li ste se ikada zapitali zašto? Ova porodična stabla zaista su »albumi vere« Božjih obećanja Svom narodu. Bog je u 1. Mojsijevoj 12. obećao Avramu da će sve porodice biti blagoslovene kroz njega. Vidimo da je blagoslovio i neke koje ne bismo očekivali. Blagoslovio je Ravu i Rutu prednošću da budu deo Davidovog rodoslova. Kad dođemo do Mateja 1, vidimo da se loza Voza i Rute iz Vitlejema završava Davidovim velikim Sinom Isusom, rođenim od device u vitlejemskoj štalici.

Baš kao što je Bog Rutu iz paganskog naroda usvojio u porodično stablo vere, možda ste i vi prva porodica u vašoj lozi koja sledi Isusa. Vaš duhovni »album« je možda potpuno nov. Ili možda nastavljate dugu porodičnu tradiciju vere. Kakav god da je vaš slučaj znajte da nosite nasledstvo koje se ne smete rasuti.

Da li ste spremni da primite Otkupitelja? Učinite to sada.

2. subota, 1. februar 2014.

BOG KORISTI JEDNOSTAVNE LJUDE: STEFAN

Devetogodišnji Džeriko Skot je dobar igrač bejzbola – previše dobar, jer je Džeriko bacač koji može loptu da baci brzinom od 60 kilometara na sat. On bejzbol lopticu baca tako jako da je Omladinska bejzbol liga iz Nju Hejvena u Konetikatu njegovom treneru saopštila da Džeriko ne može da bude bacač. Kada je Džeriko

ipak zauzeo svoje mesto na utakmici, protivnički tim je demonstrativno napustio teren, spakovao opremu i otišao. Trener Vilfred Vido ih je pitao: »Kako možete da kaznite dete zbog toga što je previše dobro?« Mladi Džeriko bio je uznemiren zbog ishoda konflikta i zabrane da igra bejzbol. »Žalostan sam«, rekao je. »Osećam kao da sam ja kriv što danas niko nije mogao da igra bejzbol.«

U ligi prosečnih igrača, Džeriko se ističe kao neko sa izvanrednim sposobnostima. Danas ćemo se usredsrediti na jednog izvanrednog biblijskog »igrača« po imenu Stefan, koji nije samo izbačen iz igre, već je njegovo moćno propovedanje dovelo do njegovog mučeništva.

Molim vas da otvorite vaše Biblije Dela 6. Napravićemo kratak pregled 6. i 7. poglavlja, a zatim ćemo se zadržati na poslednjem stihu.

Crkva raste i ljudi prihvataju Hrista, ali su u tom procesu grčke udovice zanemarene. Povrh svega, postoji određena napetost između dve grupe različitog kulturološkog porekla. Da bi rešili ovaj problem, dvanaestorica učenika je okupila Hristove sledbenike i zajedno su utvrdili da je njihova dužnost da se mole i propovedaju, a da za brigu oko udovica treba izabrati sedmoricu koji će se starati za njih. Među sedmoricom izabranih za tu dužnost bio je sluga po imenu Stefan.

Kao rezultat ove odluke, 7. stih kaže: »I reč Božja rastijaše, i množaše se vrlo broj učenika u Jerusalimu. I sveštenici mnogi pokoravahu se veri.« Čitajući Biblijski izveštaj vidim tri stvari koje i mi možemo da naučimo od Stefana.

1. Uvek budete spremni. Prvi razlog zbog kojeg je Stefan bio upotrebljen je taj što je on bio spreman da bude upotrebljen. Vidimo da je on bio bogat puninom. On je...

- pun Duha Svetoga (st. 3,5)
- pun mudrosti (st. 3)
- pun vere (st. 5,8)
- pun Božje sile (st. 8)

Reč »pun« znači da je bio kompletan ili »u potpunosti prekriven«. On je poznavao prazninu koja nastaje bez Hrista i zato se

postarao da bude ispunjen pre nego što bude upotrebljen. Bio je odlučan da uvek bude spreman.

Dok proučavamo Božju reč vidimo da kada god Bog deluje, nastaje protivljenje. Pogledajte 9. stih: *»Tada ustaše neki iz zbornice... i prepirahu se sa Stefanom.«* Deseti stih nam kaže da nisu mogli da se bore protiv njegove *»premudrosti i Duhu kojim govoraše«* i da su zato pronašli ljude koji će izneti lažne optužbe protiv Stefana. Svi su uznemireni, a Stefan je uhapšen i izveden pred Sinedrion, jevrejski vrhovni sud. Lažni svedoci su izašli, spremni da ga lažno optuže. Odmah vidimo kontrast između njihovog gneva i Stefanovog mirnog duha u 15. stihu: *»I pogledavši na nj svi koji sedahu na saboru videše lice njegovo kao lice anđela.«*

Stefan je u toj situaciji imao priliku da odgovori na optužbe protiv sebe. U 7. poglavlju ga vidimo kako u okviru svoje odbrane daje izvanredan pregled Starog zaveta. Mi smo u Judi 3. pozvani da se borimo *»za pravednu veru, koja je jedanput dana svetima.«* Prva Petrova 3,15. poziva svakoga od nas na spremnost: *»Nego Gospoda Boga svetite u srcima svojim. A budite svagda gotovi na odgovor svakome koji vas zapita za vaše nadanje.«*

Stefan počinje svoje izlaganje stavom krotosti i poštovanja u 7,2: *»Ljudi braćo i oci«* ali je i veoma strastven kada kaže, *»Poslušajte!«* Počevši sa Avramom, a zatim spominjući Josifa, Mojsija, Isusa Navina, Davida i Solomuna, ubacujući citate iz Amosa i Isaije, Stefan utvrđuje najmanje tri stvari:

Bog nikada nije bio ograničen na jedno mesto ili bilo kakav prostor. Bog se ne može staviti u kutiju.

Božji narod Ga nikada nije u potpunosti poslušao.

Vođe su uvek imale naviku da odbijaju i ubijaju one pojedince koje je Bog poslao.

U ovom dugačkom poglavlju prvo zapažam koliko dobro Stefan poznaje Spise i kako se jasno i jednostavno izražava. I među svim političkim govorima koje često možemo da čujemo, Stefanov govor se ističe kako po hrabrosti i elokventnosti, tako i po sadržaju. Iako se danas govori analiziraju po standardima poezije i po leksičkim pravilima, Stefana možemo slobodno da ocenimo kao Bogom inspirisanu osobu, punu Duha. Ako želite da budete spremni, najpre se

postarajte da je Hristos Gospodar vašeg života i da vas On ispunjava; zatim se postarajte da Reč natapa vaš život.

2. Uvek budete hrabri. Stefan je u 7,51-53 izjavio: »*Tvrđovrati i neobrezanih srca i ušiju!*« Ovaj snažan kolokvijalan izraz bio je krajnja proročka optužba. Tvrđovrat je neko ko se nikada nije pokorio jarmu gospodara i taj izraz se koristi 20 puta u Starom zavetu da opiše onoga ko neće da klekne pred Bogom. Druga Mojsijeva 32,9. samo je jedan primer: »*Pogledah narod ovaj, i eto je narod tvrdog vrata.*«

Reći da su neobrezani u srcu i ušima isto je kao reći da su iznutra baš kao neznabožački psi. Naravno, oni slede pravila i propise sa spoljašnjim ceremonijama, ali njihova srca su tvrda. »*Vi se jednako protivite Duhu Svetome; kako vaši oci tako i vi!*« Zapazite da on kaže da se »jednako« protive Svetom Duhu; ne povremeno već sve vreme. To je za verske vođe velika optužba.

»*Kog od proroka ne proteraše oci vaši? I pobiše one koji unapred javiše za dolazak pravednika, kog vi sad izdajnici i krvnici postadoste – Koji primiste zakon naredbom anđeoskom, i ne održaste.*« Stefan ne prekoreva samo njihove očeve zbog neverstva; on proziva i njih koristeći množinu u drugom licu: »*vi*« ste izdali i ubili Hrista. Propovedanje ne može uvek da bude pozitivnog karaktera ako propovednik iznosi sve Božje savete.

Video sam jednu karikaturu na kojoj pastor stoji u pozadini crkve, pozdravljajući se s ljudima posle bogoslužjenja. Jedan čovek neko vreme prodorno posmatra pastora, a zatim mu prilazi sa primedbom: »Snažna propoved pastore. Tvoje propovedi su uvek promišljene i teološki duboke. Uvek mogu da se prepoznam u njima... Molim te prestani s tim.«

Odgovor koji je Stefan dobio, je u 54. stihu vrlo detaljno opisan: »*Kad ovo čuše, rasrdiše se vrlo u srcima svojim, i škrgutahu zubima na nj.*« Bili su toliko ljuti da su počeli da škrguću zubima. To nas podseća na Isusove reči u Mateju 13,42: »*I baciće ih u peć ognjenu: onde će biti plač i škrgut zuba.*« Ovo nije iznenadni izliv besa, već nagonilana napetost koja pokazuje da se radi o besu koji traje već duže vreme. Nemojte da zanemarite činjenicu da će pakao biti ispunjen ogorčenim, besnim ljudima.

Prvo, budimo spremni da govorimo o Hristu. Drugo, budemo hrabri kada se ukaže prilika i nemojmo razvodnjavati poruku, bez obzira na to kako će je primiti.

3. Budite spremni da date svoj život. Negde sam pročitao da je zadatak pastora da pripremi ljude za dobru smrt. Mislim da tu ima neke istine. Stefan nas ne uči samo da budemo spremni i da budemo hrabri, već nam pomaže da naučimo kako da umremo dobrom smrću. On je imao ispunjen život i umro je dobrom smrću.

Stefan se suočio sa smrću usredsređen na Isusa. Pogledajte Dela 7,55: *»A Stefan budući pun Duha Svetog pogleda na nebo i vide slavu Božju i Isusa gde stoji s desne strane Bogu.«* Vidite li povezanost? Nasuprot besu i ljutnji drugih, Stefan je bio *»pun Duha Svetog«*. Gledao je u pravom smeru i video slavu Božje šekine. Kada ste potišteni, postarajte se da podignete pogled ka Gospodu. Za Stefana smrt nije bila mračna ili opasna; bila je prozor u kojem je video Isusa. Zanimljivo je što je video Isusa *»gde stoji«* s desne strane Bogu. To je neobično, jer većina iskaza kaže da Isus na Nebu sedi. Zašto On sada stoji? Jedan komentator to objašnjava ovako: *»On sedi kada je reč o otkupljenju, ali uvek ustaje kada su Njegova deca u nevolji.«* Volim stih u 1. Petrovoj 4,14: *»Ako bivate ukoreni za ime Hristovo, blago vama! Jer Duh slave i Boga počiva na vama: oni dakle hule na Nj, a vi Ga proslavljate.«* Evo još nekih objašnjenja za to zašto Isus stoji:

- Da primi Stefana.
- Da kliče i raduje se rečima: *»Dobro, slugo dobri i verni.«*
- Da bude svedok onoga što će mu neprijatelji učiniti.
- Da opravda Stefana pred Ocem (Mat. 10,32).

Stefanovi progonitelji nisu hteli da slušaju kako govori o Isusu, o Onome koga su oni ubili, kako sada stoji s desne strane Bogu. U 57. stihu piše: *»A oni povikavši glasno zatiskivahu uši svoje, i navališe jednodušno na nj.«* Nisu hteli da čuju ništa više, pa su stavili ruke preko ušiju i počeli da viču što su glasnije mogli. Zatim su ovi dostojanstveni ljudi pojurili na Stefana, izvukli ga iz grada (ovde su poštovali Stari zavet) i kamenovali ga.

Jevrejski spis iz drugog veka, Mišna, opisuje običaj kamenovanja: *»Kada se suđenje završi, osuđeni čovek se izvodi napolje da bude*

kamenovan... Kada se približe na deset lakata od mesta kamenovanja, kažu mu: »Priznaj, jer je običaj da svi koji će biti pogubljeni priznaju, a svako ko prizna imaće učešća u veku koji će doći.« Četiri lakta od mesta kamenovanja kriminalcu se skida odeća... Visina sa koje bi gurnuli čoveka na mesto kamenovanja bila je dve čovečije visine. Jedan od svedoka gurnuo bi kriminalca od pozadi tako da bi pao licem napred. Ako bi umro od posledica pada to je bio kraj, a ako nije, kriminalac bi se okrenuo na leđa. Drugi svedok bi zatim uzeo kamen i bacio ga na grudi kriminalca gađajući njegovo srce. Ako bi to izazvalo smrt, onda je tu bio kraj kamenovanja, a ako nije, kamenovao bi ga čitav Izrailjski zbor.«

Dopada mi se kako Stefan opisuje ono što vidi za vreme ovog strašnog čina: Nebo mu je otvoreno jer Isus predstavlja vrata. U 59. stihu on se moli direktno Isusu: »*Gospode Isuse! Primi duh moj.*« Ako nikada niste primili Isusa kao svog Spasitelja, znajte da su vrata Neba otvorena – ali neće ostati otvorena zauvek!

Suočio se sa smrću sa Pismom na usnama. Stefanova čitava propoved bila je ispunjena citatima iz Pisma i sada, nekoliko sekundi pre smrti, citira kratku jevrejsku molitvu iz Psalma 31,5. malo izmenivši njene reči kako bi odražavale Hristovo gospodstvo: »*Gospode Isuse! Primi duh moj.*« Vreme da učimo Pismo napamet je sada, kako bismo imali znanje kada nam ono bude potrebno.

Suočio se sa smrću sa oprostjenjem u srcu. Dok je kamenje padalo na njega, mogao je da postane veoma ogorčen. Umesto toga on se u 60. stihu moli: »*Gospode! Ne primi im ovo za greh.*« Stefan je bio baš kao Njegov Spasitelj koji se molio u Luci 23,34: »*Oče! Oprosti im; jer ne znadu šta čine.*« U poslednjim trenucima pred smrt, Stefan pokazuje onu vrstu oprostjenja koja može da dođe samo od Onoga koji najviše oprašta. Rimljanima 5,5: »*Jer se ljubav Božija izli u srca naša Duhom Svetim.*« Samo kroz izlivanje Njegove ljubavi možemo se nadati da ćemo oprostiti onima koji su nam sagrešili. Da li imate neku gorčinu u svom srcu? Nemojte da je ponesete sa sobom u grob. Vreme je da oprostite, odmah, danas. Nemojte odlagati. Oslobodite se toga.

Suočio se sa smrću kao da ide na počinak. Pogledajte kraj 60. stiha: »*I ovo rekavši umre.*« Čarničev prevod kaže: »*I kad to reče usnu.*« Otišao je da spava dok su ljutite ruke bacale kamenje, a kada se

jednog dana probudi, naći će se u Isusovom naručju. Smrt nije nešto od čega Hristovi sledbenici treba da strahuju jer je On pobedio smrt, kao što piše u 1. Korinćanima 15,55-57: *»Gde ti je, smrti, žalac? Gde ti je, pakle, pobeda? A žalac je smrti greh, a sila je greha zakon. A Bogu hvala koji nam daje pobedu kroz Gospoda našeg Isusa Hrista.«*

Sprovođenje u praksu

1. Ljudi posmatraju kako živimo i kako umiremo. Način na koji je Stefan umro uticao je na apostola Pavla. Pogledajte poslednji deo 58. stiha: *»Svedoci haljine svoje metnuše kod nogu mladića po imenu Savle.«* Zanimljivo je da su oni koji su bacali kamenje skinuli svoje haljine. Mislim da su to uradili da bi neometano i što lakše bacali kamenje. Pogledajte sada 8,1: *»Savle pak beše pristao na njegovu smrt.«* Siguran sam da je Pavlu bilo veoma teško da zaboravi Stefana. Kasnije, u Delima 9. čitamo o Pavlovom obraćenju, što je odgovor na Stefanovu molitvu: *»Gospode! Ne primi im ovo za greh.«* Zatim, u Delima 22,20, kada Pavle razgovara sa Hristom, on kaže, *»I kad se prolivaše krv Stefana svedoka Tvog, i ja stajah i pristajah na smrt njegovu, i čuvah haljine onih koji ga ubijaju.«* Nemojte da izgubite iz vida činjenicu da nas ljudi uvek posmatraju i da Spasitelj može da omekša čak i najtvrdja srca.

2. Bog nas pokreće da objavimo Njegovu poruku. U Delima 1,8. vernicima je rečeno da odnesu Jevandlje u Jerusalim, Judeju, Samariju i sve do kraja sveta. Nažalost, oni su se uglavnom zadržavali u Jerusalimu, sve dok ih progonstvo nije oteralo u druga područja. Pogledajte Dela 8,1: *»A u taj dan postade veliko gonjenje na crkvu jerusalimsku, i svi se rasejaše po krajevima judejskim i samarijskim.«* Da li ste čuli? Evangelizira se u Judeji i Samariji i crkva obavlja svoju misiju širom sveta.

Ponekad mora da nam postane neudobno pre nego što smo voljni da učinimo ono što je potrebno da se dovrši Veliki nalog. Bog nas pokreće kako bismo objavili Njegovu poruku. Nemojte da mislite kako su teškoće samo to, teškoće. To je možda Božji način da vas pokrene da propovedate Reč drugima. Nismo svi pozvani da budemo mučenici, ali smo svi pozvani da budemo žive žrtve. Bog može da koristi nevolje, pa čak i progonstvo, da promeni naše planove i rasporede kako bi ostvario Svoju nameru.

3. Molimo se za progonjene vernike. Stefan je bio prvi hrišćanski mučenik, ali neće biti poslednji. Stalno dobijamo izveštaje da u nekim zemljama ubijaju hrišćane i spaljuju njihove domove do temelja. Stefan je zaspao, ali je vreme da se mi probudimo i da se molimo za one koji su progonjeni. Jevrejima 13,3. kaže: *»Opominjite se sužnja kao da ste s njima svezani, onih kojima se nepravda čini kao da ste i sami u telu.«*

4. Nemojmo da propustimo spasenje. Vreme da budete spremni da umrete za Boga je sada, a ne kasnije. Da li ste tvrdovrati? Postoje dva načina na koje se rešava taj problem. Bog može da vas prelomi ili možete da se u poniznosti poklonite pred Njim. Ponuda koju je Isus izneo u Mateju 11,28-30. još uvek važi: *»Hodite k Meni svi koji ste umorni i natovareni, i Ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram Moj na sebe, I naučite se od Mene; jer sam Ja krotak i smeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim. Jer je jaram Moj blag, I breme je Moje lako.«* Nemojte da budete tvrdovrati već se sklonite pod moćnu Božju ruku i primite spasenje... dok su vrata još otvorena.

3. subota, 1. mart 2014.

PERGAM: OPASNOST OD RAVNODUŠONOSTI I PRILAGOĐAVANJA

Otkrivenje 2,12-17.

Sotonu ne možemo da vidimo, ali osećamo njegovo prisustvo. Njegovo prisustvo se otkriva kroz nepogrešive znake ljudske patnje i moralne iskvarenosti. Dokazi njegovog prisustva jasno su vidljivi: prisutnost kultova, radikalni Islamisti, terorizam, progonstvo hrišćana u Iraku i Kini, itd. Ustvari, njegovo prisustvo možemo da pratimo kroz istoriju dok posmatramo nacističke koncentracione logore i sećamo se hrišćana iz prvog veka koji su nastradali zbog Rimskog carstva.

Jedno od sotoninih omiljenih mesta u Rimskom carstvu bio je Pergam. Sa svojim hramovima posvećenim Dea Romi, boginji Rima, duhu Rima, to je bio sotonin dom. Mesto na kojem je carovala rimska

sila podržavao je sam knez sila tame. Ipak, čak i tu u sotoninom dvorištu, hrišćani su se usudili da vode svoj život vere. Njihova vera je bila snažno utvrđenje u samom srcu neprijateljske teritorije. Svakog dana sotona je ratovao protiv njih, koristeći snažni frontalni napad progonstva. Iako je uspevao da ubije i utamniči neke hrišćane, nije mogao da pobedi crkvu. Barem ne kroz očigledne frontalne napade. U veoma lukavoj promeni taktike, nežno je pokucao na mala vrata i ostavio poklon, trojanskog konja koji se zove ravnodušnost i prilagođavanje. To isto kucanje može da se čuje u životu svakog vernika u svakoj crkvi u svakom gradu u svakom veku. Čujete ga u »maloj beloj laži«, opravdavanju materijalizma, ravnodušnosti prema siromašnima, izgovoru za neaktivnost u službi. Čujete li kucanje? Pre nego što otvorite vrata, hajde da pogledamo kroz prozor. Da pročitamo Hristovo pismo upućeno crkvi u Pergamu i vidimo da li se u njemu krije neki poklon.

I. Osnovne informacije o gradu Pergamu i pismo crkvi

A. Grad Pergam je ležao na oko sto kilometara severno od Smirne duž plodne doline reke Kaikos.

1. Pergam je imao službenu čast da bude provincijalna prestonica Rimske Azije, iako je tu čast delio sa Efesom i Smirnom.

2. Pergam je bio poznat kao »Carski grad«.

3. Među poznatim karakteristikama Pergama bile su njegova lepota, bogatstvo i biblioteka sa oko dvesto hiljada knjiga (druga po veličini posle Aleksandrijske biblioteke).

4. Poznat je po čuvenim skulpturama, hramovima posvećenim Dionisu, Atini, Asklepiju i Demetri i tri hrama posvećena kultu imperatora, po svom velikom oltaru posvećenom Soter Zevsu (Zevs spasitelj) i po svojim mnogobrojnim palatama.

B. Dve glavne religije bile su obožavanje Dionisa, boga careva, koji je simbolički prikazan kao bik i Asklepija, boga isceljenja, koji je predstavljen zmijom.

1. Ljudi iz celog sveta dolazili su da od Asklepija traže isceljenje.

2. Sotonski duh progona širio se u Pergamu i tlačio hrišćane.

3. Crkva je ostala snažna iako se podelila zbog lažnih učenja.

4. Uprkos svim svojim nevoljma i blizini sotoninom prestolu, crkva u Pergamu nije se odrekla svoje vere u Gospoda.

C. Pismo crkvi u Pergamu, slično svim Hristovim pismima, ima jedinstven uvod.

1. Pergam je bio jedan od retkih gradova kome je Rim dodelio pravo na smrtnu kaznu (ius gladii), koju je simbolisao mač.

2. Govornik se u pismu identifikuje kao onaj »što ima mač oštar s obe strane«.

3. Hrišćani u Pergamu su ovim bili ohrabreni da, iako žive pod upravom nepravedne, neograničene imperije, nisu građani tog carstva već drugog – onog kojem nije potreban nikakav drugi mač osim usta.

4. U Pergamskoj crkvi, podeljenoj lažnim učenjima, vaskrslu Gospod upotrebiće ovaj mač u borbi protiv Valamita i Nikolinaca.

II. Svih sedam pisama Hristos započinje pohvaljujući prednosti i borbe pojedinačne crkve pre nego što pređe na kritiku.

A. Činjenice koje Gospod smatra vrednim pohvale u crkvi u Pergamu:

1. Hrišćani su se svakog dana suočavali sa smrtnom opasnošću pri odluci da li da ostanu odani Hristu kao Gospodu ili da se pokore rimskom pritisku i proslave Cezara kao Gospoda.

2. Za verne hrišćane, smrt je vrebala kao svakodnevna stvarnost.

3. Iako je sotona prebivao u Pergamu, tu je prebivala i Hristova nevesta – crkva.

4. Isus je pohvalio svoje vernike što su se ukorenili i što ne žele da pobegnu na zeleniju pašu, bez obzira na pritiske i opasnosti.

5. Time su pokazali da su razumeli osnovni princip koji su mnogi danas zaboravili: hrišćanski život nije bekstvo – već pobjeda.

6. Po tradiciji, Antipa je umro tako što su ga pekli do smrti.

7. Kako god da je umro, umro je zato što nije hteo da se odrekne Isusa, a to nije učinio ni ostatak crkve.

8. Danas mnogi hrišćani beže sa mesta gde vladaju pritisci i opasnosti, uvek tražeći lakši teret umesto snagu da verno podnose nevolje.

B. Svedočanstvo crkve stajalo je kao nepobeđiva tvrđava. Nažalost, neko je ostavio otvorena zadnja vrata za ravnodušnost i prilagođavanje.

1. Bilo je u crkvi onih koji su se držali učenja i običaja Valamita i Nikolinaca, koje Hristos mrzi.

2. Ono što sotona nije mogao da postigne u Smirni ili Pergamu kroz spoljašnje napade na crkvu, zastrašivanje, patnje i smrt – ostvario je iznutra.

3. Za Nikolince se verovalo da su liberalni. Učili su da oni koji imaju blagodat slobodno mogu da se bave idolopoklonstvom i seksualnim izopačenostima.

4. Doktrina Valamita opravdavala je jedenje onoga što je žrtvovano idolima, a opravdavala je i nemoral.

5. Kompromis, prilagođavanje i uklapanje – pritisci koji su tada bili stvarnost kao i danas.

6. Isus zapoveda svojoj nevesti da smesta prestane da se udvara laži.

III. Nada u obnovljenje kroz ispravljanje problema.

A. Hristove reči mora da su vernike iznenadile kao šamar.

1. Na grčkom, reč »Pokaj se« odzvanja kao oštra zapovest.

2. Probudite se! Obratite se! Učinite to sada... Odmah!

3. Oni koji su zavedeni nemoralom i kompromisom treba odmah da se pokaju.

4. Vernici koji se nisu upuštali u ove običaje, tolerisali su ih kod nekih vernika crkve, pa su tako i oni krivi i treba da se pokaju. Ako oni u Pergamu ne poslušaju reči Hristovog upozorenja, ta reč iz Njegovih usta postaće »mač« u borbi protiv neverstva.

5. Ako se ne pokaju, Bog će doći da im sudi i kazni ih zbog njihovih greha.

B. Isus zatim prihvata svoju crkvu dajući joj obećanja o svojoj ljubavi

1. Obećanja data pobedniku sadrže tri različita simbola: »mana skrivena«, »kamen beo« i »novo ime«.

2. Pošto je Mojsijeva posuda sa manom bila osmišljena da podseća Izrailjce na Božju blagodat i vernost u pustinji, ovde se možda nalazi slična misao.

3. »*I pusti, te im podažde mana za jelo, i hleb nebeski dade im.*« (Psal. 78,24)

4. Onima koji su u Pergamu odbijali da idu na proslave pripremljene paganskim bogovima, Hristos će dati manu u svom carstvu na Njegovoj velikoj gozbi večnog života.

5. Beli kamen je zagonetka. Čini se da se kamen najbolje povezuje sa manom i posmatra kao metafora za pozivnicu koja nosiocu omogućava da prisustvuje jednoj od paganskih proslava.

6. »*Novo ime... koje niko ne zna osim onog koji primi*« je ili ime samog Hrista, sada skriveno od sveta, ali će se otkriti u budućnosti kao najjače od svih imena, ili vernikovo novo ime ili kroz iskupljenje promenjen karakter.

7. Hrišćanima koji su u iskušenju da dovedu u kompromis svoju odanost Hristu kako bi stekli naklonost paganskih bogova, Hristos velikodušno nudi sebe i silu svog imena kako bi oni koji imaju veru u Njega mogli da pobeđu.

IV. Neke misli u vezi ravnodušnosti i prilagođavanja

A. Ravnodušnost i prilagođavanje nikada se ne ukorenjuju preko noći.

1. Baš kao što voda izaziva eroziju i kompromis izaziva eroziju kap po kap.

2. Erozija najpre proizvodi lagano kapanje, zatim mali potok, a na kraju nekontrolisani potop.

B. Ravnodušnost i prilagođavanje uvek uspevaju da pokvare standard

1. Posledica potopa nikada nije veća moralna čistota, već dublja moralna iskvarenost.

2. Oni sa kojima činimo kompromis nikada se neće uzdići do naših standarda; oni će nas neizbežno spustiti na standarde koji njima odgovaraju.

C. Ravnodušnost i prilagođavanje su retko napadni

1. Imamo sklonost da sudimo grehu na osnovu njegovog spoljašnjeg izgleda.

2. Stvarna ružnoća greha uvek je skrivena ispod površine, izvan našeg vidokruga.

D. Ravnodušnost i prilagođavanje su često prvi koraci ka potpunom neposlušnosti

1. Kompromis nikada nije dovoljan.

2. Kada mu jednom popustimo kompromis nikada ne prestaje.

3. Kompromis nastavlja da se povećava, pomerajući granice i postepeno iscrpljujući našu otpornost.

4. Konačno, naš život koji je nekada predstavljao obrađenu njivu ponovo je zarastao u korov.

E. Uspešno svedočiti znači biti deo društva, a pritom ne popusti pred pritiscima da našu veru dovedemo u kompromis

1. Kao hrišćani, ne smemo da se bojimo da provodimo vreme sa onima koji su izvan crkve; ako to ne radimo, oni se nikada neće obratiti Hristu.

2. Često ne želimo da se uključimo jer strahujemo da ćemo biti primorani na kompromis.

3. Nikada ne smemo da tolerišemo greh tako što ćemo popustiti pred pritiskom da budemo otvorenog uma.

4. Kroz Božju silu, moguće je voleti i prihvatiti osobu bez prihvatanja greha.

5. *»Ali u svemu ovome pobeđujemo Onog radi koji nas je ljubio.«* (Rim. 8,37)

6. Treba da učinimo sve što možemo kako bismo dodirnuli ljude radi Hrista, ali to ne znači da treba da razvodnimo poruku i da grehu damo naše odobravanje.

Zaključak

Pre nekoliko godina, jedan lokalni pastor zamoljen je da otvori zasedanje Senata u Kansasu, upućujući reči molitve. Svi su očekivali da čuju nešto uobičajeno i politički korektno. Međutim, ono što su čuli bila je uznemiravajuća molitva, strastveni poziv na pokajanje i pravdu. Evo šta je pastor rekao:

»Nebeski Oče, došli smo danas pred Tebe da tražimo oprostjenje i Tvoje vođstvo. Znamo da Tvoja reč kaže: `Teško onima koji zlo zovu dobro`, ali mi smo učinili baš to. Izgubili smo duhovni kompas i izokrenuli naše vrednosti. Priznajemo da smo:

- ismevali apsolutnu istinu Tvoje reči i to nazivali pluralizmom,
- obožavali druge bogove i to nazivali multikulturalizmom,
- podsticali perverzije i to nazivali alternativnim načinom života,
- iskorišćavali siromašne i to nazivali lutrijom,
- zanemarivali one koji imaju potrebe i to nazvali samoočuvanjem,
- nagrađivali lenjost i to nazivali napretkom,
- ubijali nerođenu decu i to nazivali izborom,
- zloupotrebljavali moć i to nazivali politikom,
- želeli ono što imaju naši susedi i to nazivali ambicijom,
- zagađivali vazduh psovkama i pornografijom i to nazivali slobodom izražavanja,
- ismevali večne vrednosti naših otaca i to nazivali prosvetljenjem.

Istraži nas Bože, i ispitaj naše srce danas; očisti nas od svakog greha i oslobodi nas. Vodi i blagoslovi ove ljude i žene koje je ovde postavio narod Kanzasa i koje si Ti postavio da upravljaju ovom velikom državom. Daj im mudrost da vladaju, kako bi nas njihove odluke uputile na Tvoju volju. Molim se u ime Tvog Sina, Živog Spasitelja, Isusa Hrista. Amin.«

II tromesečje

4. subota, 5. april 2014.

ŠTA EVANGELIZAM NIJE?

Reč »evangelizam« u umovima većine izaziva slike strogih čudaka koji stoje na uglovima ulica, pozivajući prolaznike da se pokaju i sretnu sa Bogom. Evangelizam danas nema dobru reklamu. Ova reč bukvalno znači širenje dobre vesti, ali po mišljenju većine, tu ima vrlo malo dobrih vesti.

Jednom rečju, evangelizam deluje kao nešto u šta bilo koja osoba, koja imalo drži do sebe, ne želi da se meša. Danas, evangelizam u svom značenju nosi nešto manipulatorsko. U ovom veku se čini da on želi da menja način na koji druga osoba živi. I to je uvreda. To je neprihvatljivo.

Nije nikakvo čudo, prema tome, što se u mnogim velikim crkva-
ma evangelizam više ne primenjuje kao ranije. On je »izašao iz
mode«. Time se bave neuravnoteženi entuzijasti koji nemaju nika-
kvu teologiju. Evangelizam nije poštovan. Uravnotežena, promišlje-
na crkva ne treba da ima nikakve veze s njim. Ali ipak, te iste crkve
se promišljaju kada vide prazne klupe u kojima su nekada sedeli lju-
di na bogoslužjenjima. Ponekad se ponovo zapitaju o evangelizmu
kada razmišljaju o bezbožnosti, materijalizmu i sebičnosti koji sve
više prevladavaju u društvu.

Šta vam pada na pamet kada čujete reč »evangelizam«? Da li zamislite kako neki propovednik kao oluja zazuima vaš grad? Da li pomislite na program, pažljivo osmišljen, da dopre u sve delove vaše lokalne zajednice? Ili možda mislite na dvoje ljudi (a deluju kao da

je i jednom i drugom pomalo neprijatno) nagnutih u razgovoru nad otvorenom Biblijom? U nastavku propovedi želimo da pre svega raščistimo šta evangelizam nije.

Šta evangelizam nije?

Evangelizam nije isto što i popunjavanje klupa. Među pastori-
ma, koji su sumnjičavi prema ovakvim poduhvatima, evangelizam
doživljava kratkotrajnu popularnost samo kada broj vernika opadne
i smanje se prihodi u crkvi. Međutim, motivacija za takav »evangeli-
zam« nije ispravna, a rezultati verovatno neće biti trajni.

Evangelizam nije »krađa ovaca.« Veliki deo onoga što se smatra
evangelizmom u crkvama koje brzo rastu nije ništa drugo nego pre-
nos verništva iz jedne crkve u drugu crkvu. To ne služi ničemu, osim
da podigne ponos propovedniku koji sada ima više vernika.

**Evangelizam nije povremena invazija od strane gostujućeg
poznatog govornika.** Kada se to dogodi, mnogi vernici glasaju pro-
tiv toga, drže glave spuštene dok se to događa i pojavljuju se samo na
kraju predavanja, kada nema gužve. Ovakva vrsta invazije najvero-
vatnije će podeliti crkvu umesto da je ujedini u misiji. Ovakvi pose-
tioci mogu, naravno, da pomognu, ali ne ako sebe smatraju struč-
njacima koji imaju sve odgovore i žele da »obave evangelizam« za
lokalnu crkvu.

Evangelizam nije ravnodušno pozivanje na odluku. Ako se pozi-
vi samo ponavljaju, oni gube silu. Ako nisu utemeljeni na jasnom
učenju, oni su plitki. Sećam se jednog plakata na kom je pisalo
»Isus je odgovor« ispod čega je neko napisao: »A gde je tu pitanje?«
Ponavljanje klišea ili upućivanje biblijskih poziva koji nisu utemelje-
ni na biblijskom učenju i ne daju odgovore na savremena pitanja nije
evangelizam, koliko god taj poziv ortodoksno zvučao.

Evangelizam nije sistem. Evangelizam se često predstavlja kao
paket koji uključuje tri teze, četiri duhovna zakona ili pet stvari koje
Bog želi da znate. Nemam problem sa ovim jer je govornicima lak-
še da zapamte svoj govor ako imaju dobar sistem. Opasnost nastaje
kada se Jevanđelje ograničava na formule. U ime neke jednostavno-
sti, otvaraju se vrata za pogrešno shvatanje, plitkost pa čak i jeres.

Evangelizam nije aktivnost rezervisana samo za propovednike i ne tiče se samo propovedanja. Međutim, mi često tako mislimo. Ako se već evangelizira, onda to, po našem mišljenju, treba da se odvija u crkvenoj zgradi subotom i to treba da radi propovednik. Treba da se prisetimo da crkva u danima svog najvećeg rasta nije imala svoje zgrade ni jasno definisane propovednike. Smatralo se da je evangelizam poziv svih hrišćana i da dobra vest treba da se prenosi na razne načine, a ne neophodno ili uglavnom, u crkvi.

Evangelizam nije samo poziv ili samo prisutnost. Tokom dvadesetog veka, i u Evropi i u Sjedinjenim Državama, došlo je do podele među onima koji razmišljaju o evangelizmu u terminima pozivanja, i onima koji su, umorni od licemerja i preuveličavanja sa kojima su se susreli u velikom delu takvog propovedanja, objavili da je u svetu koji pati važna naša hrišćanska prisutnost, a ne naše reči. Na sličan način su se podelili i oni koji razmišljaju o duhovnom jevanđelju i oni koji su isticali društveno jevanđelje. U svakom slučaju, podela je ili nestvarna ili pogrešna. Odvajanje reči od dela znači rastaviti dve stvari koje je Bog sastavio. Dok odvajamo duhovno od društvenog ne shvatamo činjenicu da je to spoljašnjost i unutrašnjost iste stvari. Kao i uvek, za hrišćane je Isus najveći primer. Njegovo društveno i duhovno staranje išlo je ruku pod ruku. Njegovo prisustvo je bilo utelovljeno Božje carstvo, a Njegove reči su objašnjavale principe života u tom carstvu.. Ovo dvoje nije suprotno jedno drugom već se međusobno dopunjava.

Evangelizam nije individualan. U zapadnoj kulturi često se čini da je evangelizam individualan, ali u istoriji širenja hrišćanstva, evangelizam je bio društvena stvar; čitava sela, gradovi i razne vrste zajednica bile su, u manjoj ili većoj meri, zajedno dovođeni Hristu. Tako su se u prošlosti osvajale čitave Zemlje. Ako želimo da se svetovni Evropljani, jaki u bratskoj solidarnosti svojih trgovačkih unija, obrate u hrišćanstvo, biće neophodno da se crkva uključi u ovaj zajednički vid evangelizma. Jer evangelizam ne može i ne sme da bude samo čupanje ponekog klasa, već globalna žetva koja će menjati pravac društva u smeru živog Boga.

Evangelizam nije dodatna obaveza za pojedince koji ga vole. Evangelizam je glavni deo poslušnosti čitave crkve Gospodnjoj zapovesti. On nam je rekao da idemo po celom svetu i stvaramo

učenike. Teško ćemo Ga priznati kao Gospoda ako ne uzmemo u obzir ono što nam On kaže da radimo. Crkva, podseća nas Petar, ne postoji samo da »objavite dobrodetelji Onog koji vas dozva iz tame k čudnom videlu svom; Koji nekad ne bejaste narod, a sad ste narod Božji; koji ne bejaste pomilovani, a sad ste pomilovani«. (1. Petr. 2,9.10) Takvu dobru vest treba širiti!

Žalosno je, ali istinito da većina onoga što mi smatramo evangelizmom uopšte nije evangelizam. Evangelizam se previše institucionalizuje. To može da se vidi kada crkva krene u potragu za novim vernicima.

Evangelizam se često razlaže na atome. Duhovna strana se odseca od ostatka života. Naglasak na poruku ne prati jednako staranje za fizičko i moralno blagostanje cele osobe.

Evangelizam se suviše često fosilizuje. Paket u koji je upakovana dobra vest postaje pogrešno poistovećen sa samom dobrom vešću, a rezultat je kulturno obavezujuće hrišćanstvo. To se često događa pri širenju evropskih veroispovesti u Africi i Aziji.

Evangelizam je, šta više, suviše klerikalizovan. On se često posmatra kao nešto što je rezervisano za propovednike. Ova identifikacija crkve sa njenim propovednicima jedna je od ozbiljnih prepreka koja ometa širenje Jevanđelja našoj generaciji.

U nekim krugovima evangelizam je postao previše svetovan. Kao reakcija protiv pojednostavljenih, naizgled pobožnih poziva na pokajanje, mnogi radikalniji hrišćani našeg vremena poistovetili su evangelizam sa pomaganjem siromašnima i potlačenima. To poistovećivanje je dobro i dostojno pohvale. Međutim, kada se pomaganje proširi na nabavljanje oružja za terorističke pokrete za oslobođenje, situacija postaje manje jasna. Kada se takve akcije opisuju kao evangelizam, daleko smo otišli od Isusa koji je odbio da uzme mač i bio razapet na krst.

Druga krajnost, koja je mnogo češća, je »pasterizovanje« hrišćanstva. Slično mleku, ono je tretirano i flaširano pre nego što se posluži. Dobijate evangelizam koji nije definitivan, nikome ne smeta, ne izaziva nikoga i ne menja nikoga. Evangelizam koji se ne bavi radikalnom promenom, postepena je difuzija u crkvenom sistemu. To je veoma daleko od Isusa, najekstremnijeg radikala kojeg je svet ikada video, koji je uvek pozivao ljude i žene da ostave svoje sebične živote

i slede Njega. Crkva često »pripitomljava« Isusa i ublažava dobru vest. Postoje razne vrste osiromašenog evangelizma. Potrebno je da se vratimo onoj vrsti dobre vesti koju je objavljivao sam Isus zaprepašćenim slušaocima u sinagogi u Nazaretu: *»Duh je Gospodnji na Meni; zato Me pomaza da javim Jevanđelje siromasima; posla Me da iscelim skrušene u srcu; da propovedim zarobljenima da će se otpustiti, i slepima da će progledati; da otpustim sužnje; I da propovedam prijatnu godinu Gospodnju.«* (Luka 4,18.19) Isus je zatvorio svitak Isaije 61. iz kojeg je pročitao odlomak i još više zapanjio slušaoce kada je rekao: *»Danas se izvrši ovo pismo u ušima vašim.«* (21. stih). To nije bila obična vest i On nije bio običan glasnik. To nije bilo ništa manje od dugo očekivanog Božjeg spasenja koje je objavio sam Mesija. Bog je zaista došao da spasi svet. Nije nikakvo čudo što je ova poruka ubrzo postala poznata kao Jevanđelje, dobra vest.

Odlomak iz Isaije bio je veoma značajan. On se odnosi na period posle Vavilonskog ropstva, a glasnik, pomazan Božjim Duhom, objavljuje Božju pobedu, Svoju carsku vladavinu. On govori o rađanju zore novog doba i to onog iz kojeg neznabošci nisu isključeni. Dan spasenja je stigao. Božji narod je spreman i čeka Ga kao što nevesta čeka svog ženika, njihova nepravednost prekrivena je odelom pravde, njihova zajednica sa Bogom ustanovljena je kroz večni zavet. To su dani oslobađanja, dani isceljenja, dani dobrih vesti, koje treba da se šire kao šumski požar. Bog se oglašava iz obnovljenog Jerusalima kako bi objavio svoj put neznabošcima. Sve to, i više, nalazi se u Isaijinom poglavlju iz kog je Isus čitao.

5. subota, 3. maj 2014.

ŠTA JE EVANGELIZAM?

Postoje tri definicije evangelizma, koje mogu biti korisne.

Po **prvoj** definiciji evangelizam je prelivanje. Ona oslikava osobu koja je toliko »puna« radosti jer poznaje Isusa Hrista da se »preliva«. Kao kada je kofa toliko napunjena vodom da se preliva. To je prirodno i očigledno. Definicija otkriva kvalitet koji u velikoj meri nedostaje evangelizmu – spontanost. »Prelivanje« je adekvatan prevod

grčke reči «plerophoria,» koja se u Novom zavetu koristi da bi se opisalo oduševljenje hrišćana. Pavle podseća Solunjane: »*Jer Jevanđelje naše ne bi k vama samo u reči nego i u sili i u Duhu Svetom, i u velikom priznanju (plerophoria).*« (1. Sol. 1,5)

Druga definicija pripisuje se Spurdžonu, čuvenom britanskom propovedniku i evanđelisti iz devetnaestog veka. On je rekao da je evangelizam kada jedan prosjak kaže drugom prosjaku gde da pronađe hleb. Ona ukazuje na potrebe primaoca i na velikodušnost davaoca, kao i na njihovu jednakost. Bog nam neće dati kamen ako od Njega tražimo hleb. Ni na koji način evanđelista nije bolji niti se nalazi u boljem položaju u odnosu na osobu kojoj se obraća. Jedina razlika između dvojice gladnih prosjaka je što jedan zna gde je hrana. Evangelizam je kazati tragaocu gde može da pronađe hleb. Postoji još jedan važan detalj u Spurdžonovoj definiciji. On nas podseća da ne možemo da ponudimo dobru vest drugima ukoliko nismo sami ispitali i videli da je Gospod dobar. (Psal. 34,8)

Treću, sveobuhvatniju i opšte prihvaćenu definiciju evangelizma napisao je engleski nadbiskup Vilijem Templ u zaključku izveštaja o obraćenju Engleske: »Evangelizirati znači, u sili Svetog Duha, predstaviti Isusa Hrista ljudima i probuditi u njima potrebu da svoje poverenje pokone Bogu, da Ga prihvate kao svog Spasitelja i da Mu služe kao svome Caru u okviru Njegove crkvene zajednice.« Ova definicija ističe važne činjenice vezane za evangelizam.

Najpre, evangelizam nije misija. Svrha postojanja crkve je njena misija i bogoslužjenje. Mi smo pozvani da na ta dva načina pokažemo šta to znači biti »nebeska zajednica.« Ali misija crkve je mnogo šira od evangelizma. Misija je uticaj koji crkva ima na širu zajednicu: uključenost u društveni, politički i moralni život zajednice čiji je deo i pomaganje ranjenom čovečanstvu na svaki mogući način. Misija obuhvata evangelizam. Najvažnije što možemo da učinimo za ljude je da ih dovedemo do susreta sa Hristom koji je umro za njih da bi ih spasao. Dakle, evangelizam je samo jedan aspekt misije crkve.

Drugo, evangelizam je dobra vest o Isusu. Evangelizam nije propagiranje stavova crkve po pitanju društva, politike, etike niti je iznošenje neke ideologije. Evangelizam je radosna vest o samom Isusu. Papa Pavle VI je rekao: »Nema pravog evangelizma ako se ne

objavljaju ime, učenja, obećanja, život, smrt, vaskrsenje, carstvo i tajna Isusa Hrista, Božjeg Sina.«

U vreme Olimpijade 1960. godine, jedan časopis je objavio zanimljiv crtež. Na njemu se može videti trkač koji stiže sa Maratonskog polja u Atinu i iscrpljen pada na zemlju. Tupog izraza lica, trkač mrlja: »Zaboravio sam poruku.« Nažalost, savremena crkva je poput maratonskog trkača zaboravila poruku. Ukoliko sam Isus, čiji su život, smrt i vaskrsenje Jevanđelje, nije suština naše poruke, onda ono što radimo nije evangelizam.

Treće, evangelizam se usredsređuje na Boga Oca. Isus Hristos je i Bog i čovek. On je pokazao kakav je Bog. Međutim, Isus nije isticao sebe. Sam je rekao: »Jer je Otac moj veći od Mene.« (Jov. 14,28) Zato, evangelizam koji je toliko usredsređen na Isusa da izostavlja Oca nije potpuno hrišćanski. Novi zavet na mnogo mesta govori o Trojstvu i ukazuje nam na samog Oca, koga upoznajemo kroz Sina, putem nadahnuća Svetog Duha.

Četvrto, evangelizam zavisi od nadahnuća Svetog Duha. Uspeh evangelizma zavisi od uticaja Svetog Duha. Mi, ljudska bića, nismo sposobni da druge privučemo Hristu. Sveti Duh može da otkrije ljudima njihovu potrebu za Hristom. On jedini može da ih pokrene da priznaju da je Isus Gospod, da proizvede u njima želju da se krste u Hristovo telo – crkvu i da ih uveri da tu pripadaju. Sve je to delo Svetog Duha, a ne naše. To ne smemo nikada da zaboravimo. Možemo da govorimo i pozivamo, podstičemo i ohrabrujemo, ali nismo u stanju da bilo koga povedemo »od tame k videlu i od oblasti sotonine k Bogu.« (Dela 26,18) To je ono što čini samo Bog.

Peto, evangelizam je poziv upućen ljudima da postanu deo crkve, Hristovog tela. Jedna od najzabrinjavajućih karakteristika TV-evangelizma je nepripadanje zajednici vernika. Gledaoci su pozvani da stave svoje ruke na televizor, predaju svoj život Hristu, ali mali broj onih koji poveruju na ovakav način ikada postane deo crkvene porodice. Možete sami da dođete Hristu, ali čim to učinite, postajete deo velike porodice. Papa Pavle VI je to ovako objasnio: »Evangelizam nije pojedinačno i izolovano delo, već je duboko crkveno. Kada propovednik u najzabačenijim zemljama propoveda Jevanđelje, okuplja svoju malu zajednicu ili služi neki sakrament,

čak i kada je sam, on čini crkveno delo. Tada su njegovi postupci duboko povezani sa evanđeoskom aktivnošću čitave Crkve.«

Šesto, evangelizam poziva na odluku. Nije dovoljno da ljudi čuju Jevanđelje i budu dirnuti kvalitetom života hrišćana. Oni moraju da odluče da li će se pokloniti Isusu kao svom caru ili ne. Odluka može da bude trenutna ili rezultat višegodišnjeg razmišljanja. Ako je osoba od malih nogu odrasla u vernom domu i zajednici, odluka može da se podrazumeva ili može da bude rezultat svežeg iskustva sa Bogom. U svakom slučaju, ona mora da se donese. Nije važno da li osoba može da se seti dana i tačnog trenutka kada je odlučila da Bogu preda svoj život. Važno je da li sada pripada zajednici u kojoj prolazi kroz proces posvećenja i uči da bude poslušna Bogu. Isusovo učenje i apostolsko propovedanje Jevanđelja uvek su u sebi sadržavali poziv na odluku. Postoje dva puta kojima čovek može da pođe. Postoje dva temelja na kojima život može da izgrađuje. Postoje dva carstva čiji građani možemo da budemo: carstvo tame i carstvo svetlosti. Postoje samo dva carstva, ne više. Zato je pred nama izbor koji ne možemo da izbegnemo. Ne odlučiti se znači odlučiti se. Ova odluka nosi važne i dalekosežne posledice. Hoćemo li imati poverenje u Boga ili nećemo? Hoćemo li Ga prihvatiti kao svog Spasitelja ili nećemo? Moramo da odlučimo.

Konačno, Templova definicija iznosi koju ulogu evangelizam ima u učenishvu. Evangelizam nije samo objaviti dobru vest ili pozvati ljude da se odluče za Hrista. Cilj evangelizma je da ispuni Veliki nalog i stvara učenike Isusa Hrista. Učenik je osoba koja se neprestano usavršava i uči. Biblijski evangelizam pomaže da osoba koja prihvati Hrista svoj put »zameni« Hristovim putem. Biće padova, ali je važan pravac. Pravac kojim ide istinski hrišćanin poklapa se sa Hristovim putem. On teži da služi Njemu kao svom Caru u zajednici hrišćana. Evanđelista ne treba samo da poziva na odluku iako je i to važno. On traži učenike koji neće ići za njim, neće ispunjavati planove neke organizacije, pa čak ni crkve. On traži ljude koji će postati učenici Isusa Hrista.

Hrišćani u prvom veku su u prodavnicama i na ulicama, u restoranima i na obalama mora tražili ljude koji će postati Hristovi učenici. U mnogim delovima sveta, naročito u Africi, Aziji i Južnoj Americi oni to i dalje rade. Nažalost, u većem delu Evrope i Severne Amerike više nema pravog, toplog, oduševljenog evangelizma. Zašto?

6. subota, 7. jun 2014.

GEDEONOVA UPUTSTVA

Izveštaj o Gedeonu liči na akcioni film. Gedeon igra ulogu nevoljnog heroja koji se uzdiže da bi odgovorio na izazov iako su okolnosti protiv njega, da bi postigao ono što su mnogi smatrali nemogućim. Iako priča možda liči na jedan od onih filmova koji su suviše dobri da bi bili istiniti, ona u suštini predstavlja istorijsku stvarnost sa duhovnim značenjem. Kroz Gedeonov život dato je nekoliko uputstava za sve vernike koji žele da učine velike stvari za Boga. Ne smemo nikada da zaboravimo da je prorok Danilo rekao: »*Ali narod koji poznaje Boga svog ohrabriće se i izvršiće.*« (Dan. 11,32) Isus je obećao da će sila Svetoga Duha osposobiti Njegove sledbenike da čine dela veća od onih koje je On činio tokom svoje zemaljske službe.

I. Cenite nevolje

Prvo uputstvo je da cenimo nevolje. Kada kažem, cenimo, mislim na nove stvari, a ne samo na one u kojima uživamo. Naučio sam šta znači ceniti nešto tokom prve godine svojih studija. Na fakultetu smo imali predavanja nazvana »Cenite muziku«. Profesor je prvog dana ušao i rekao: »Dobro došli na predavanja *Cenite muziku*, gde ćete razvijati vaše znanje i razumevanje muzike. Ceniti ne znači voleti određeni muzički stil. To je razvijanje znanja o muzičkim stilovima, kompozitorima i različitim kulturama.« Imali smo testove na kojima bi profesor pustio neko muzičko delo na gramofonu, a studenti su morali da prepoznaju delo, ko je kompozitor i iz kog perioda je to delo.

Kada se u tekstu upoznajemo sa Gedeonom, on je u velikoj nevolji. Paganska madijanska nacija opsedala je Izrailj. Madijani su bili nomadski narod koji bi preplavili neko područje, kako Pismo opisuje – kao skakavci - i opustošili zemlju i njene stavnovnike. Posle sedam godina tlačenja, Izrailj je povikao Boga. (6,5.6)

Svemoćni Bog uvek čuje, a Pismo otkriva da On uvek odgovara Svom narodu koji više u poniznosti, tražeći Njegovu pomoć. Bog u svojoj suverenosti dozvoljava nevolje. Biblija kaže da treba da se radujemo kada doživljavamo nevolje, jer one kušaju našu veru. (Jak. 1,2) U

1. Petrovoj 1,7 piše: *»Da se kušanje vaše vere mnogo vrednije od zlata propadljivog koje se kuša ognjem nađe na hvalu i čast i slavu...«*

Nevolje su teren na kom se treniramo za Božju slavu. Mnogi vernici su frustrirani, poraženi i zbunjeni jer očekuju da će vera eliminisati nevolje, umesto da shvate da u nevoljama mogu da ojačaju. Ako se nađete u teškoj situaciji, očekujte da će vas Bog kroz nju učiti, oblikovati i osposobiti za nešto veće.

Pismo otkriva da nevolje dolaze pre pobjede. Avram je napustio svoj dom da bi sledio Boga. Josif je bačen u tamnicu pre nego što je stigao u palatu. Mojsije je živeo u izgnanstvu pre nego što je izveo Izrailj iz Egipta. David, budući car, pobjegao je u pećinu da spasi život od cara Saula. Marija i Josif su pobjegli u Egipat pre nego što su se nastanili u Nazaretu. Apostol Pavle je proveo tri godine u pustinji dok Varnava nije ubedio apostole da prihvate njegovo obraćenje. Ovakvih slučajeva ima mnogo. Tokom hrišćanske istorije, nevolje su pripremale ljude za veća dostignuća.

II. Prihvatite svoj identitet

Drugo uputstvo koje treba da pronađemo u Gedeonovom životu je da prihvatimo ono što Bog kaže o našem identitetu. Bog naziva Gedeona »hrabrim junakom«. Ovo je zapanjujuće jer je Gedeon, u vreme kada ga je Bog tako nazvao, rekao da nije bio hrabar junak. Živeo je u naciji i porodici koja je duhovno posrnula. Bog mu je zapovedio da sruši porodični oltar Valu i lug pored njega. On je u to vreme vršio žito u presi za vino. Sakrio se kako ga Madijani ne bi videli i uzeli mu žito. Slušajte kako Gedeon opisuje sebe: *»Eto, rod je moj najsiromašniji u plemenu Manasijinom, a ja sam najmanji u domu oca svog.«* (6,15)

Gedeon je bio mali čovek iz male porodice. Živeo je u strahu i neposlušnosti. Bog nas ceni zbog toga ko smo i šta smo u Njegovoj sili, a ne zbog onoga što smo uradili u prošlosti ili zbog sadašnjih dostignuća. On gleda mimo mana, neuspaha i ograničenja. Bog je Gedeonu prorokovao nov identitet. On je bio hrabri junak jer ga je Bog tako nazvao, bez obzira na njegovu porodicu, druga plemena ili neprijatelja.

Bog je Avrama nazvao ocem mnogih naroda iako nije imao dece. Bog je Mojsija nazvao izbaviteljem Izrailja, čak iako se krio u pustinji.

Bog za tebe kaže...

Ti si Njegov dete; ti si Njegov prijatelj; ti si opravdan, oprošteno ti je i više nisi osuđen. Ti si više od pobjednika, ti si Njegov posao, stvoren za dobra dela; ti si carsko sveštenstvo koje objavljuje dobru vest kao blistava zvezda; ti si otkupljen krvlju, ispunjen duhom, spremaš se za Nebo, potpuno opremljen ratnik sa posebnim oklopom koji je načinjen za uništavanje neprijatelja!

Možda ste čuli basnu o mladunčetu polarnog medveda koje se mučilo sa svojim identitetom. Jednom je upitalo svog tatu: »Tata, jesam li ja polarni medved kao i ti? Nisam lav, ptica ili krava? Znam da nisam mačka... jel' tako?«

Otac mu je odgovorio: »Tako je, sine. Zašto pitaš da li si polarni medved?«

Meće je uzvratilo: »Samo proveravam, jer je vetar stvarno jak, a meni je pomalo hladno!«

Ponekad, kada vetrovi ovog sveta izazivaju našu veru treba da se setimo ko smo.

III. Slušajte osobu sa autoritetom

Treće uputstvo je da slušamo osobu sa autoritetom. Odlazak u bitku sa 300 ljudi protiv 135.000 je ludost ukoliko vam Bog ne naloži da to učinite. Davanje deset posto zarade za napredak Božjeg carstva može da deluje nerazumno ukoliko vas Bog ne navede da to činite. Odvajanje jednog dana sedmično za bogoslužjenje može da deluje neobično ukoliko ne razumete Božji nalog. Misionski rad može biti neobičan ukoliko ne znate da vas je Bog pozvao da koristite svoje darove Njemu na slavu. Setite se, Petar je hodao po vodi tek kada ga je Isus pozvao da izađe iz čamca.

Gedeon nam je poznat i zbog stavljanja runa na polje. Ovaj postupak ne treba da nam bude primer kako da saznamo Božju volju, već pokazuje da je Gedeon postupao po božanskom pozivu, a ne sam od sebe. Apostol Petar kaže da imamo sigurniji način raspoznavanja Božje volje, a to je Božja reč. Reč, zajedno sa Svetim Duhom, vodi nas »putem života«, kako ga Pismo naziva.

Iz ovog izveštaja možem da naučimo da nas Božji autoritet vodi ka poniznosti. Bog je naveo Gedeona da smanji broj svojih vojnika

kako bi svi znali da pobjeda pripada Gospodu, a ne Gedeonu. Da li ste spremni da učinite velike stvari i ne prisvojite zasluge za sebe? Ronald Regan jednom je rekao: »Ne postoje granice onoga što možete da postignete ako ste voljni da dozvolite drugima da uzmu zasluge.«

Bog nas autoritetom vodi do čistote. Zapazite da je Bog rekao Gedeonu da sruši porodični oltar posvećen paganskom bogu Valu. Mislite da je uništavanje oltara učinilo da Gedeon bude bolji ratnik? Da li su verski običaji njegove porodice uticali na Gedeonovu sposobnost da se bori protiv Madijana? Ne, ali uklanjanje paganskih uticaja ilustruje da Bog koristi čiste sudove kako bi objavio Svoju slavu. Gedeon je bio uspješan jer ga je pomazao Božji Duh, a Bog mu je pomogao da ukloni nečistotu iz svog života.

Zaključak

Jedno od Božjih najvećih dela je uzimanje nečistote iz našeg života i njeno pretvaranje u nešto slavno. Gedeon je bio kukavica. Avram je pobjegao u Egipat, lagao da mu je žena sestra i imao dete sa sluškinjom. Mojsije je ubio čoveka. David je načinio preljubu i ubio nevinnog čoveka. Apostol Pavle je za sebe rekao da je najveći grešnik. I drugi se nalaze na spisku onih kojima je potrebna promena kako bi bili spaseni od propasti greha.

Promena nečistote u blago vidi se na mnogim mestima u Hristovoj službi. Mnoge umetničke slike prikazuju Svetog Duha kao prelepu golubicu. Golubica je poznata kao ptica koja može da se prilagodi svakoj sredini čak i prljavoj. Kada je Bog izabrao simbol za treće lica Božanstva, Svetog Duha, izabrao je baš goluba. Isus je rođen u štali i stavljen u jaslje. Odrastao je u Nazaretu, što je Njegove kritičare izazvalo da kažu: »Može li išta dobro da dođe iz Nazareta?« Isus je bio razapet na jerusalimskom smetištu – Golgoti.

Danas posmatramo Krst, koji je bio instrument mučenja, kao trajni simbol nade i blagodati. Zašto? Zato što je Bog uzeo nečistotu i pretvorio je u veličinu. On je to učinio sa Gedeonovim životom, i to isto može da učini i sa vašim.

III tromesečje

7. subota, 5. jul 2014.

ISUSOVA MOLITVA ZA NAS

Jovan 17

Uvod

Ono što hrišćanina najviše hrabri je molitva za njega – ne samo da se neko drugi moli za njega nego da se moli i sa njim. Kada se neko moli za vas u vašoj prisutnosti, nešto naročito se događa u vašem srcu: osećate toplinu i ohrabrenje. Postoji osećaj intimnosti, između vas i te druge osobe, i između vas i Boga. Kao da zajedno kucate na vrata Neba. Zajednička molitva jedan je od najboljih načina da se izgradi zajednica između hrišćana i jedan od najsigurnijih načina da se ostvari jedinstvo u crkvi. Teško će doći do podela ako se ljudi mole zajedno. Da li ste imali takvo iskustvo? Iako moramo više da se molimo jedni za druge, čvrsto verujem da treba više da se molimo jedni sa drugima.

Jedno je moliti se za nekoga i moliti se s nekim – dovesti našu braću i sestre pred Gospoda u molitvi – ali sasvim je drugo shvatiti da u Isusu imamo nekoga ko posreduje za nas. Da li znate da se Isus moli za vas? Da li znate da On odlazi pred Oca radi vas i u vašu korist? Slušajte ove reči iz Jevrejima 7,25: *»Zato i može vavek spasti one koji kroza Nj dolaze k Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih.«* Rimljanima 8,34. kaže nešto slično: *»Ko će osuditi? Hristos Isus koji umre, pa još i vaskrse, koji je s desne strane Bogu, i moli za nas?«*

Neko je jednom rekao: »Kada bih mogao da čujem kako se Hristos moli za mene u susednoj prostoriji, ne bih se bojao ni milion neprijatelja. Međutim, udaljenost ne treba da pravi nikakvu razliku. On se moli za mene.« Ako ste doživeli da se neko moli sa vama – da je neko tu odmah pored vas, sedi pored vas, iznoseći vaše brige i potrebe pred Boga, pozivam vas da zamislite Isusa kako radi isto to. Zatvorite oči i zamislite da sedite s Isusom. Zamislite Ga kako se moli za vas. Dok zatvorenih očiju zamišljate kako se Isus moli za vas, pročitacu vam jedan biblijski tekst. Slušajte kako se Isus moli. (Pročitajte Jovan 17)

U ovom poglavlju, koje opisuje Isusove poslednje trenutke sa učenicima pre nego što su ga uhapsili, Isus se moli za svoje učenike. Znajući da će morati da ih napusti, molitva za njih je najbolji način da ih pripremi. Isus u molitvi traži tri stvari: zaštitu, posvećenje i jedinstvo.

Isusova molitva za zaštitu

Indijanci su imali jedinstven običaj za obučavanje mladića. Veće uoči dečakovog trinaestog rođendana, pošto je već savladao veštine lova, izviđanja i ribarenja, stavili bi ga na poslednji test. Ostavili bi ga samog u gustoj šumi da tu provede celu noć. Probajte da zamislite da ste vi jedan od ovih mladića. On pre toga nikada nije bio udaljen od bezbednosti porodice i od svog plemena. Međutim, ove posebne noći, vezali su mu oči i odveli ga u kilometrima udaljenu šumu. Kad je skinuo povez, bio je sam usred guste šume. Bio je preplašen! Kada god je pukla neka grančica, on je zamišljao divlju životinju spremnu da skoči na njega. Posle određenog vremena koje se činilo kao čitava večnost, svanula je zora i prvi zraci sunčeve svetlosti obasjali su unutrašnjost šume. Gledajući oko sebe, dečak je ugledao cveće, drveće i stazu. Zatim, na njegovo krajnje iznenađenje, ugledao je figuru čoveka koji stoji nekoliko koraka dalje od njega, naoružan lukom i strelom. To je bio njegov otac. On je bio tu čitave noći.

Isusova prva molitva za nas je molitva za zaštitu. Naravno, za razliku od indijanskog mladića, mi unapred znamo da je naš Otac tu da nas zaštititi; iako baš kao mladić ne možemo uvek da vidimo svog Oca kako nas čuva. Isus je tražio od Oca da nas »sačuva«. On se moli: *»Oče Sveti! Sačuvaj ih u ime svoje, one koje si Mi dao, da budu jedno kao i Mi.«* Na drugom mestu se moli: *»Nego da ih sačuvaš oda*

zla.« Reč sačuvati može se prevesti i kao zaštititi. Mislim da je to dobar način razmišljanja, naročito kada zamišljamo oca koji je štatio svog sina, dok mu je sin bio u šumi i mislio da je sam.

Od čega nas treba zaštititi? Isus traži da primimo zaštitu od zla, kako bismo bili zaštićeni kada se suočavamo sa iskušenjem, protivljenjem, progonstvom, itd. On zna da cemo se neizbežno suočiti sa takvim iskušenjima.

Ali On ne traži da budemo pošteđeni. Isus kaže: *»Ne molim Te da ih uzmeš sa sveta.*« Međutim, dok se nalazimo na svetu, On želi da budemo zaštićeni i sačuvani. Isusova molitva za zaštitu je molitva da učenici budu oblikovani u otkrivenju Božjem koje su primili od Isusa, kada Isus više ne bude fizički prisutan. Isus kaže: *»Sačuvaj ih u ime svoje, one koje si Mi dao.*« To je isto kao da kaže: *»Oče, pomози im da ostanu verni onome što su primili od Mene. Bez obzira sa čim se suočavaju u svetu, bez obzira kakvo ih zlo napada, pomози im da ostanu u Meni. Sačuvaj ih i zaštititi ih.*«

Svrha ovog zahteva je i da se obezbedi jedinstvo verske zajednice, koja je ogledalo jedinstva između Oca i Sina. Isus se takođe moli: *»Sačuvaj ih u ime svoje... da budu jedno kao i Mi.*« Isus traži Božju pomoć, radi očuvanja ovog jedinstva pri suočavanju sa kosmičkom silom zla. Tako se život crkve poverava Bogu. Bog želi da sačuva zajednicu jedinstva koja postoji između vernika i Isusa. Ništa na ovom svetu ne može da nas odvoji od našeg Gospoda.

Isusova molitva za posvećenje

Isusova druga molitva za nas je molitva za posvećenje. Posvećenje ovde znači *»da postanemo sveti*«, a postati svet znači biti odvojen. Isus želi da nas *»posveti*« za službu. To ima veze sa odvajanjem za Božje namere. Isus se moli da budemo odvojeni istinom kako bi nas poslao u svet. Mi smo u svetu, ali kako Isus kaže, nismo od ovog sveta. Biti svet i posvećen znači da pripadamo Bogu i da nas je On odvojio za Svoju službu.

Ovo je ogledalo onoga što je Isus učinio. Isus traži od Boga da učini za učenike ono što je već učinio za Njega: da ih odvoji za Božje delo na ovom svetu. Baš kao što je Bog odvojio svog Sina za misiju na Zemlji, tako Isus traži od Oca da odvoji Njegove učenike za Božje

delo na Zemlji. Isus kaže: *»Kao što si Ti Mene poslao u svet, i Ja njih poslao u svet.«*

Posvećenje ne znači živeti čistim i svetim životom, već živeti poslušnim životom. Privlačnost sveta, slabost tela i napadi đavola su svakodnevne bitke. Posvećenje uključuje čišćenje celog života za službu Bogu. U Starom zavetu se radilo o posvećivanju nečega, obično žrtve paljenice. Isus je očistio sebe, iako nije imao greha, tako što se odvojio kao žrtva Bogu kako bi mi, Njegovi sledbenici, mogli da budemo čisti i sveti. Posvećenje nije bežanje od sveta već pokoravanje Bogu. A biti odvojen ne znači biti stavljen na policu ili biti zaključan u ormar.

Isusova molitva za jedinstvo

Isusova treća molitva je molitva za jedinstvo. U jednom crtanom filmu Snupi, Lusi zahteva da Lajnus promeni TV kanal, preteći mu pesnicom. *»Misliš da možeš da uđeš ovamo i sve preuzmeš?«* pita Lajnus. *»Ovih pet prstiju«,* kaže Lusi *»Pojedinačno nisu ništa, ali kada ih ovako skupim u pesnicu, stvaraju oružje koje je strašno i za pogledati.«* *»Koji kanal želiš?«* pita Lajnus, a onda se okreće, gleda u svoje prste i kaže: *»Zašto vi ne možete tako da se organizujete?«*

Šta znači biti jedinstven? To ne znači da se slažemo u svakoj pojedinoj tački određene ideje ili standarda. To ne znači da postoji samo jedan način razmišljanja. Ali to znači da smo ujedinjeni u priznanju da je Isus Božji Sin. To znači da na jedinstven način priznajemo da su Otac i Sin jedno i da je Otac poslao Sina na svet da nam otkrije ko je Otac.

Važnost jedinstva stalno se naglašava u našem odlomku: *»Sačuvaj ih u ime svoje, one koje si Mi dao, da budu jedno kao i Mi.«* (11. stih) *»Ne molim se, pak, samo za njih, nego i za one koji Me uzveruju njihove reči radi; Da svi jedno budu.«* (20 i 21. stih) *»I slavu koju si Mi dao Ja dadoh njima, da budu jedno kao Mi što smo jedno. Ja u njima i Ti u Meni: da budu sasvim ujedno.«* (stihovi 22,23)

To nije jedinstvo koje možemo da postignemo sopstvenim trudom. Naše jedinstvo nastaje kao rezultat našeg ostajanja u Hristu – usmeravanja na Njega. Tozer u svojoj knjizi *»Potraga za Bogom«* kaže: *»Da li vam je ikada palo na pamet da su stotinu klavira, svi naštimovani jednom viljuškom, automatski usklađeni jedni s drugima? Oni su svi u skladu, ne jedni sa drugima, već sa standardom kojem svaki pojedinačno mora da se pokori. Tako je stotinu vernika*

koji se sastaju zajedno, ako svaki od njih gleda u Hrista, u srcu bliže jedno drugima nego što bi mogli da budu kada bi postali svesni »jedinstva« i odvratili oči od Boga i težili bližoj zajednici.« (A.W. Tozer in *The Pursuit of God*)

»I Ja njih poslao u svet«

Svrha Isusove molitve – Njegove molitve za našu zaštitu, posvećenje i jedinstvo – je da budemo spremni da nas pošalje u svet. Isus ne traži od Oca da nas sačuva kako bismo samo čekali dok Isus ponovo ne dođe. Biti odvojen ne znači da smo stavljeni u skladište. Isus kaže: *»Kao što si Ti Mene poslao u svet, i Ja njih poslao u svet.«* Mi smo sačuvani i zaštićeni, posvećeni i ujedinjeni kako bismo mogli da nastavimo Isusovo delo na svetu. Jer smo mi na svetu iako nismo od sveta. I dok smo tu, postoji posao koji treba da obavimo.

Isusov posao na Zemlji bio je da drugima otkrije karakter Svog Oca. On je pokazivao Očevu ljubav svetu i živeo u skladu sa tom ljubavlju radi drugih koji veruju. Isus je to učinio time što je na kraju otišao na krst i dao svoj život za druge.

Baš kao što je Isusova jedina svrha i misija bila da bude odvojen za Božje delo na svetu, tako i Njegovi učenici treba da budu odvojeni i posvećeni za Božje delo na svetu. Isus je mogao da ostvari svoj cilj jer Ga je Otac voleo i On je voleo Oca; oni su jedno. On je proslavio Oca i kao rezultat toga Otac je proslavio Njega. Zato je jedinstvo tako važno. Naše svedočanstvo i posvećenost za Božje delo otkriva ljubav prema drugima, ljubav zasnovanu na ljubavi koju nam je Isus otkrio. Ova ljubav očigledna u bezbožnom svetu. Drugim rečima, samo ako volimo jedni druge možemo da se nadamo da ćemo uspešno svedočiti svetu. Zato smo pozvani da budemo svedoci. Isusova molitva za nas nije da jednostavno budemo zaštićeni dok On ne dođe, već da budemo i poslani kao što je i On bio poslat. Mi imamo misiju, udeo u Njegovoj misiji i samo kroz jedinstvo ljubavi možemo da živimo u toj misiji. Isusova molitva i Njegov zahtev je da budemo sačuvani, posvećeni i ujedinjeni kako bismo ispunili svoju svrhu – da budemo svedoci svetu. Učenici, uključujući i nas, nastavljaju Isusovu misiju na svetu. Mi smo dobili nalog.

Jedinstvo je ključno za svedočenje i misiju jer je u svetu definisanim konfliktom, rasturenim zajednicama, nefunkcionalnim

porodicama i skoro nepostojećim društvenim zajednicama, takvo jedinstvo znak da Bog deluje. Nikakvi ljudski naponi ne mogu da postignu takvo jedinstvo. Ljubav koju treba da pokažemo svetu odražava ljubav koju je Sin pokazao nama; što znači da naša međusobna ljubav treba da bude skupocena, žrtvena ljubav, da budemo spremni da položimo život jedni za druge, baš kao što je Isus učinio za sve nas. To takođe znači primiti slavu. Isus je primio slavu neposredno pre Njegovog časa. Njegova slava uključuje i Njegovu smrt. Ako sledimo Isusa mi ćemo primiti slavu.

Isusova molitva za nas

Konačno, veoma je važno da ovaj odlomak shvatimo kao molitvu. Isus traži od svog Oca da nas zaštiti. On traži od svog Oca da nas posveti. On traži od svog Oca da nam pomogne kako bismo bili jedno u srcu i umu. Ovo ne možemo da postignemo sami. Ne možemo sami da se sačuvamo. Ne možemo sami da se posvetimo. Sigurno je i da ne možemo sami postati jedno i stvoriti jedinstvo. Isus poverava svoje učenike Bogu Ocu.

Sve što Isus traži od svog Oca u ovom poglavlju može da se zaključi onim što je rekao na kraju svoje molitve: *»I pokazah im ime Tvoje, i pokazaću: da ljubav kojom si Mene ljubio u njima bude, i ja u njima.«* Ljubav je ključ.

Tokom Drugog svetskog rata, Hitler je naredio svim verskim grupama da se ujedine kako bi mogao da ih kontroliše. Među hrišćanskim zajednicama, polovina se pokorila, a polovina nije. Oni koji su se povinivali živeli su mnogo lakše, dok su se oni koji su odbili suočili sa oštrim progonstvom. U skoro svakoj porodici koja se oduprla, neko je umro u koncentracionom logoru. Kada je rat prošao, vladala je duboka ogorčenosti između ove dve grupe i bilo je mnogo napetosti. Konačno su odlučili da situacija treba da se reši. Vođe obe grupe su se sastale. Nekoliko dana su se vođe molile, istražujući svoja srca u svetlosti Hristovih zapovesti. Zatim su se ponovo sastali. Dok je Frensis Šefer pričao ovaj događaj, jedan od slušalaca se ubacio: *»Šta ste onda uradili?«* *»Bili smo jedno«,* odgovorio je Frensis. Dok su priznavali svoje neprijateljstvo i ogorčenost Bogu i pokoravali se Njegovoj kontroli, Sveti Duh je stvorio duh jedinstva među njima. Ljubav je ispunila njihova srca i istopila mržnju. Kada ljubav prevlada među

vernicima, naročito, u vreme neslaganja, ona svetu predstavlja neporecivi znak pravog sledbenika Isusa Hrista. Na to smo mi pozvani.

8. subota, 2. avgust 2014.

NE PREZRITE DAN MALIH STVARI!

Kada sam bio dečak neko je počeo da gradi veliku kuću na praznom zemljištu na kraju moje ulice. Još uvek se sećam uzbuđenja u susedstvu. Kamioni sa cementom su dovozili beton za izlivanje temelja, a kasnije smo danima slušali snažno lupanje dok su radnici postavljali drvene okvire za zidove. A onda su svi otišli. Nikada nisam saznao zašto. Svi radovi su prekinuti. Drveni okviri su stajali nedovršeni zimi i leti, svih tih godina. Bila je to kuća od dasaka i malo čega drugog.

I neki Božji projekti stoje. Pet vekova pre Isusovog rođenja, Izrailjci su se vratili iz izgnanstva i otkrili da je Jerusalim u ruševinama, a njihov voljeni hram uništen. Sa velikim entuzijazmom su krenuli u obnavljanje. Ipak, Zorovavelj, vođa, nije odmakao dalje od postavljanja temelja pre nego što je naišao na opoziciju. Njegovi susedi su se svim silama borili protiv ovog projekta. Konačno, uspeali su da dobiju zabranu koja je zaustavila izgradnju. (Jezd. 4) Neprijatelji su se rugali. Oni koji su podržavali Izrailjce su se obeshrabрили. Gradilište je godinama stajalo napušteno.

Zorovavelj je osećao da je doživeo neuspeh. Bilo je i mnogo drugih stvari koje je trebalo uraditi. Zorovavelj je počeo da zida sopstvenu, drvetom obloženu, kuću. Međutim, njegov veliki san je izbledeo.

Verovatno je bio sličan nama kada doživimo neuspeh. Nestaje i ono malo samopouzdanja koje smo imali. Pokušavamo poricanjem da poštedimo sebe malo bola. Naš dalji trud susreće se sa skepticizmom. Štitimo sebe tako što više ne postavljamo sebi velike ciljeve i nemamo velike nade. Radije gledamo u zemlju nego u Nebo, u prošlost nego u budućnost.

A onda je jednog dana Božji čovek, Zaharija, izgovorio reči koje su dotakle Zorovaveljevo srce i ispunile ga novom nadom. »*To je reč Gospodnja Zorovavelju*«, glasila je poruka. Zorovavelj je osećao kako mu srce tuče dok je slušao poruku: »*Šta si ti, goro velika,*

pred Zorovaveljem? Ravnica; i on će izneti najviši kamen, s usklicima: Milost, milost njemu!... Ruke Zorovaveljeve osnovaše ovaj dom, ruke će njegove i dovršiti.» (Zah. 4,6-9)

Projekat deluje kao ogromna planina koja se ne može pomeriti, mislio je Zorovavelj. Ali sada, sa Bogom, znao je da može da završi hram.

Poslednje reči proroštva bile su kao udar munje: *»Jer ko je prezreo dan malih stvari? Jer će se radovati kad vidi kamen merački u ruci Zorovavelju.«* (10. stih)

Zorovavelj je prezreo mali početak. Za njega je on bio slab i beznačajan! Ipak, bez obzira na sve, Bog je bio u tom početku.

Koliko često naš rad za Boga napadaju neprijatelji. Postajemo toliko obeshrabreni da više ne želimo ni da pokušamo. Ali Bog se oduševljava kada uzme nešto beznačajno i od toga stvori nešto dobro. Takve primere vidimo i u istoriji:

- Mojsijeva palica je izbavila narod iz Egipta (2. Moj. 4,1-9);
- Magareća čeljust je u Samsonovim rukama pobila hiljadu Filisteja (Sud. 15,14-16);
- Pet glatkih kamenova su učinili da Golijat padne (1. Sam. 17);
- Šaka brašna i malo ulja su hranili udovicu tokom godina gladi (2. Car. 4,1-7);
- Pet ječmenih hlebova i dve ribe su nahranile mnoštvo (Mat. 14,13-21);
- Za gorušičino seme Isus je rekao da će postati veliko drvo i sklonište za ptice (Mat. 13,31.32).

Koju malu stvar, koji san, koji neuspešan početak ste prezreli? Vašu malu crkvu, vašu malu grupu za proučavanje Biblije, vašu službu Hristu? Da li prezirete vaše neuspehe? Nemojte. Predajte ih Bogu koji će uzeti ljudske slabosti i kroz njih pokazati svoju snagu. Pogledajte još jednom svoje neostvarene snove, ali ih ovog puta pogledajte Božjim očima. *»Ne silom ni krepešću nego Duhom mojim, veli Gospod nad vojskama.«* (Zah. 4,6) I da, samo uz put, kada sam se nedavno vratio u svoje staro susedstvo, video sam da je neko završio onu kuću na kraju ulice. Prekrasna je.

9. subota, 6. septembar 2014.

DUHOVNI USPEH

1. Petrova 2

Dok sam bio mladi pastor u jednom mestu, u crkvenoj kancelariji iznad mašine za fotokopiranje nalazio se natpis sa nekim zanimljivim činjenicama. Između ostalog:

- Tomas Edison je napravio 500 sijalica pre nego što je jedna pro-radila.
- Henri Ford je zaboravio da ugradi rikverc u prvi automobil koji je napravio.
- Vilijem Dženings Brajant pozvao je kopnom okruženu Švajcarsku na sastanak priobalnih zemalja.

Mislim da je poenta natpisa bila da istakne kako svi pravimo greške bez obzira na to ko smo. Naučio sam da se prava razlika između uspešnog i promašenog života ne nalazi u sposobnosti osobe. Radi se o težnjama te osobe. Možda ste čuli za staru izreku »nije u pitanju veličina psa u borbi, već veličina borbe u psu.« Tajna uspešnog hrišćanskog života nije u poredama ili savršenosti, već u težnjama, porivu i odlučnosti vernika.

I. Ishrana svetog naroda (stihovi 1-3)

Petar svoju definiciju uspešnog hrišćanskog života započinje pogledom na našu »ishranu«. On nam daje savete o hrani koju treba da izbegavamo i o hrani koju treba da koristimo. Pri izbegavanju pogrešne hrane, Petar navodi pakost, prevaru, licemerje, zavist i klevetanje. To je loša hrana, puna praznih kalorija i bez hranljivih vrednosti.

Verovatno ste slušali o raznim dijetama pomoću kojih ćete ukloniti većinu ugljenih hidrata iz svojih obroka i zameniti ih proteini-ma. U tim dijetama su ugljeni hidrati loši. I u Petrovoj dijeti postoji spisak onoga što ne treba da jedemo.

Možemo da provedemo mnogo vremena razgovarajući o svakoj od ovih osobina i zašto nas Petar podstiče da ih se oslobodimo, ali mislim da svi znamo zašto. Očigledno je, da je svaka od ovih osobina suprotna Hristovoj prirodi i da bi nas one odvele u život koji ne podstiče razvijanje Duhovnih rodova.

Pre više godina jedan komičar rekao je da je Biblija knjiga koja govori samo šta ne treba raditi. Međutim, kada se obratio, rekao je da u njoj pronalazi sve što treba raditi. Njegova filozofija je bila: ako se usmeravamo na ono što treba da radimo, nemamo vremena za ono što »ne treba«. Umesto da se usmeravamo na ono što ne treba da radimo, hajde da se usmerimo na ono što treba da radimo.

Naša ishrana treba da se sastoji od pravog duhovnog mleka. Petar koristi dva izraza da bi opisao duhovnu hranu kojom treba da se hranimo. Jedna reč je »pravo«. Mi danas imamo pasterizovano, homogenizovano, obrano mleko, mleko sa raznim procentima ovoga i onoga i mnogo drugih vrsta mleka. Petar kaže da treba da koristimo pravo mleko. Ništa ne treba da mu se doda, ništa ne treba da mu se oduzme, ne treba da se menja.

Druga reč koju Petar koristi je »mleko«. Mleko se često povezuje sa ishranom beba. Mleko pomaže u rastu kostiju i zuba. Mleko takođe vitaminima pomaže i u jačanju imuniteta. Naša duhovna ishrana treba da izgradi snažan imunitet.

Šta je mleko za koje Petar kaže da treba da ga pijemo? To je Sveto Pismo. Samo nekoliko stihova unazad, u 1,25. čitamo: *«Ali reč Gospodnja ostaje dovek. »A ovo je reč što je objavljena među vama.»* Petar nas podstiče da pijemo iz čiste i hranljive Božje reči, Biblije.

U hrišćanskim crkvama danas vlada jedna vrsta epidemije – veći-n ljudi koji redovno idu u crkvu biblijski su nepismeni. U svojoj knjizi »Navike uspešnih crkava« Džordž Barna tvrdi, da su crkve koje su uspešne i rastu, biblijski obrazovane. Njegovo istraživanje pokazuje da manje od 10 posto hrišćana ima biblijski pogled na svet. To znači da više od 90 posto hrišćana nema dovoljno biblijskog znanja kako bi izgradili biblijski pogled na svet. Neki će možda tvrditi da imaju to znanje ali da ga ne koriste. Ja bih rekao da biti hrišćanin znači živeti u skladu sa onim što kaže Biblija. Mislim da se ne radi o problemu u primeni. Mislim da se radi o problemu sa znanjem.

Da li ste videli TV reklame ili emisije sa slikama neuhranjene dece iz zemalja trećeg sveta? Njihovi kosturi se vide ispod kože, stomaci su im naduveni, a oči im se presijavaju zbog neuhranjenosti. Nažalost, to je duhovna slika većine hrišćanskih crkava. Mi smo duhovno neuhranjeni jer se ne hranimo bogatim, čistim mlekom Božje reči. Koliko vremena provodite u čitanju Biblije, a koliko u

gledanju TV-a? Da li ste deo male grupe koja proučava Bibliju ili nemate vremena za takve aktivnosti? Koliko od vas je jutros ponelo Bibliju, ili će je čitati tokom sedmice izvan crkve?

Petar želi da sagradimo snažan kostur koji će podržavati naše duhovno telo. Da bismo to uradili, moramo da prestanemo da jedemo lošu hranu – hranu koja je puna praznih kalorija i nema hranjivu vrednost – i da počnemo da pijemo bogato, čisto mleko Božje reči.

II. Težnja svetog naroda (stihovi 4 i 5)

Ishrana svetog naroda važna je za duhovni uspeh, ali je važan i »dizajn« svetog naroda. Petar prelazi sa onoga šta jedemo, teme koja se tiče unutrašnjeg delovanja, na spoljašnju prirodu tj. ono kako smo građeni. Kao i kod hrane, postoji nešto što treba da odbacimo i nešto što treba da prihvatimo.

Petar kaže da smo došli živom kamenu, onome kojeg su ljudi odbacili, a Bog Ga prihvatio. On nam kaže da kada dođemo tom kamenu, i sami postajemo živo kamenje koje se koristi za izgradnju duhovne kuće za sveto sveštenstvo. Kakav divan odlomak.

Najpre Petar opisuje Isusa kao živi kamen. Sećate se da je Petar priznao da je Isus Hristos, Sin živog Boga. A Isus je rekao Petru: »*Na ovoj steni sazidaću crkvu svoju.*« Tako je Hristos živi kamen.

Međutim, je Isus bio odbačen od strane ljudi. Kada je Isus bio na Zemlji, verske vođe tog vremena su mu se neprestano protivile, a konačno su ubedile i druge da im se pridruže. Zajedno su razapeli Isusa. Isus je doživeo odbacivanje i protivljenje tokom svoje službe na Zemlji.

Bog je Isusovu smrt na krstu upotrebio kao ugaoni kamen onoga što će crkva postati. Ono što ujedinjuje sve vernike u jedno telo je verovanje u smrt, ukop i vaskrsenje Isusa, Božjeg jedinog Sina.

Ali Petar dalje kaže da smo i mi živo kamenje. Kako je moguće da Hristos bude živi kamen, a da i mi budemo nazvani živo kamenje? To je zato što, kada prihvatimo Hrista, On dolazi da živi u nama. To takođe znači da se poistovećujemo s Njegovim životom. Pavle piše u Filibljanima 3,10: »*Da poznam Njega i silu vaskrsenja Njegovog i zajednicu Njegovih muka, da budem nalik na smrt Njegovu.*«

Mi često odmah prelazimo na silu. Želimo da znamo silu Njegovog vaskrsenja. To je odlično. Možemo da je saznamo, ali pogledajte put

koji vodi do te sile? Da li želimo da upoznamo Njegove muke, ili da doživimo smrt nalik Njegovoj? Isus, iako odbačen od ljudi, bio je usmeren na ispunjavanje Božje volje. Za nas je put isti. Da bismo prošli silu Svetog Duha u našem životu, moramo da budemo spremni da pretrpimo odbacivanje sveta, da budemo usmereni na Božju volju i da umremo svojoj staroj prirodi.

Da bismo bili velika duhovna građevina i da bismo imali duhovni uspeh, moramo da odlučimo za koga gradimo svoj život. Ako želimo da gradimo svetu, onda ćemo graditi za novac, položaj, prestiž, udobnost i lakoću. Gradićemo na sebičan način. Ali ako gradimo za Boga, onda moramo da počnemo sa Njegovim ugaonim kamenom, Isusom. Sve se u građevini usklađuje sa tim živim kamenom. A ako sledimo Božje vodstvo, primetićemo kako se u našem životu gradi duhovni uspeh.

To ne znači da će uvek biti lako. Suočićemo se sa odbacivanjem i protivljenjem. Hoćemo li obavljati naš posao na pošten i pravedan način? Da li ćemo ostati verni svom bračnom drugu i deci? Da li ćemo se odreći nekog takozvanog »luksuza«, kako bismo služili Hristu i Njegovom carstvu? To su neke teške odluke na ovom putu, ali ako želimo da ugodimo Bogu onda moramo da gradimo život na Božji način.

III. Konačni cilj svetog naroda (stihovi 6 i 7)

Petar nas je usmerio ka uspehu tako što je pogledao unutra, na našu ishranu, a zatim nas je usmerio da pogledamo napolje, na život koji gradimo i kako nas on vodi napred, a sada naglašavamo završni korak u našoj veri. Kao i ranije, i ovde postoji poruka o odbacivanju i prihvatanju.

Petar nam kaže da oni koji veruju u Isusa kao u svoj ugaoni kamen neće biti odbačeni i osramoćeni. Ustvari, on kaže da će nam Bog dati čast. Dobijanje ili odbacivanje časti dogodiće se u budućnosti, u poslednjem sudu. Ali Petar nam kaže da sada odlučujemo hoćemo li dobiti čast ili sramotu. Kako neko može da zna da li će dobiti čast od Boga ili će biti odbačen u sramoti?

Kada upitam ljude: »Prema vašem ličnom mišljenju, šta je potrebno da bi čovek stigao na Nebo«, uvek sam zaprepašćen brojem ljudi koji pričaju o svojim delima. Većina ljudi izgleda ima ideju da Bog na Nebu ima veliku vagu. Kada stignete tamo, On će sve dobro što ste ikada

uradili staviti na jednu stranu vage, a sve loše na drugu stranu. Ako ima više dobrog nego zlog, ostaće na Nebu. Ali Biblija ne podržava tu ideju.

Konačna odluka o Božjem prihvatanju ili odbacivanju neke osobe vezana je za njeno prihvatanje ili odbacivanje Isusa. Ne spasavaju nas naša dela, već naša zajednica sa Božjim Sinom. Oni koji poznaju Isusa kao svog Spasitelja i Gospoda biće primljeni na Nebo.

Ali šta je sa čašću koju Petar spominje? Ponekada sam pozvan na večeru ili proslavu nekog počasnog pojedinca. Obično nekoliko ljudi održi kratke govore o karakteru i dostignućima tog pojedinca. Na taj način im odaju čast. Jakov 2,17. kaže: *«Tako i vera ako nema dela, mrtva je po sebi.»* Ova dela nemaju veze sa spasenjem, već sa silom Svetog Duha u našem životu.

Razmislite o tome na ovakav način: priprema vodi do proizvodnje. Kada gradimo svoj život oko ugaonog kamena, Isusa Hrista, poželećemo Božju ishranu i Njegov »dizajn«. Kada Isus postane centralni fokus našeg života, izgubićemo želju za lošom hranom i poželećemo bogato, čisto mleko Božje reči. Dok rastemo u našoj zajednici sa Isusom, manje ćemo se brinuti za ono što svet misli i više ćemo misliti o onome što je ugodno Bogu. Kada se postavi ugaoni kamen, on ukazuje na konačnu strukturu i dizajn zgrade. Ako je ugaoni kamen »ja«, onda će on proizvesti sebičan život.

Ako je ugaoni kamen Isus, onda će Hristov život biti nakalemljen na naš život. Ako se pripremamo kroz ishranu i težnju, možemo da očekujemo silu Svetog Duha koja će proizvesti duhovni uspeh u našem životu.

Zaključak

Ako želimo da duhovni uspeh bude naš konačni cilj, moramo da obratimo pažnju na našu ishranu i težnje. Kakva je vaša duhovnost sada? Da li se nalazite na putu odbacivanja i srama ili na putu prihvatanja i časti? Možete da promenite vašu destinaciju. Možete da pređete sa odbacivanja na prihvatanje ako primite Isusa u svoj život. Hoćete li Ga uzeti kao ugaoni kamen? Šta je sa vašom ishranom? Da li vaš duhovni život puniti lošom hranom ili koristite čisto mleko Božje reči? Šta je sa vašim težnjama? Da li želite da ugodite ljudima ili Bogu? Duhovni uspeh je povezan sa konačnim ciljem, snažnom ishranom i iskrenom težnjom da ugodimo Bogu. U kakvom stanju je vaš duhovni život?

IV tromesečje

10. subota, 4. oktobar 2014.

LJUBAV I LJUDSKA PRAVA

»Ljubav... ne traži svoje.« (1. Kor. 13,5)

Čitajući reči zapisane u 1. Korinćanima 13:5, na prvi pogled možemo da zaključimo da zbog ljubavi ne treba da štitimo svoja prava i svoju imovinu. Ako ovako razumemo pročitane reči, možemo postati žrtve nepravde.

Pravda zahteva da svako dobije ono što zaslužuje. Kad god »tražimo svoje« mi se pozivamo na pravdu. Nebeska ljubav nas odvraća od toga. Da li to znači da nas prava ljubav sputava u ostvarivanju svojih prava? Da li je Božanska ljubav u životu hrišćanina koji istinski voli na strani pravde ili nije?

Da li volimo kada tražimo pravdu?

U Svetom Pismu čitamo tekstove u kojima Bog zahteva pravdu. »Sasvim idi za pravdom, da bi bio živ i nasledio zemlju koju ti daje Gospod Bog tvoj.« (5. Moj. 16,20) Dok su živeli u Obećanoj zemlji ceo Izrailj je trebao da poštuje ovu zapovest. U Božjem narodu pravda je trebalo da bude životno načelo. Opisujući kraj istorije spasenja, Biblija govori o novoj, Obećanoj zemlji gde će sam Bog biti Gospodar. Pišući o Novoj zemlji apostol Petar ne opisuje pravdu kao zapovest, već kao obećanje. »Ali čekamo po obećanju Njegovu novo nebo i novu zemlju, gde pravda živi.« (2. Pet. 3,13) Biblijska proročanstva su predskazivala dolazak Mesije koji će uspostaviti Carstvo Božje čije će osnovno

načelo vladavine biti pravda. »U carstvu njegovom da se uredi i utvrdi sudom i pravdom od sada doveka...« (Isa. 9,7) Ispunjenje Božjeg obećanja je odgovor na čovekovu težnju za pravdom.

Ljubav koja dolazi od pravednog Boga »traži« pravdu

Bog zahteva pravdu, jer je prilikom stvaranja čoveku podario sva prava. Svako ljudsko biće je stvoreno po Božjem obličju – nosioc je lika svog Stvoritelja. Zato se prava drugih ljudi moraju poštovati. Nikome nisu potrebna pravna dokumenta pomoću kojih bi dokazao koja sve prava ima. Zato je nelogično pomisliti da Božja ljubav ukida ljudska prava, jer bi to u isto vreme značilo i ukidanje pravde.

Ljubav koja dolazi od pravednog Boga »traži« pravdu. Ljubav nije potpuna dok ne vidimo da je naš bližnji ostvario prava koja mu pripadaju. Zaista, ljubav je spremna da učini mnogo. Pogrešno je reći da onaj koji voli treba da zanemari pravdu. Kako bi mogli ispuniti potrebe naših bližnjih ako ne želimo da ostvare prava koja im pripadaju?

Zapamtimo da tekst o ljubavi u 1. Korinćanima 13. ne ističe da nas ljubav ograničava u traženju svojih prava. To je osnovna razlika. Kada su u pitanju tuđa prava ljubav nas pokreće da ne ostanemo ravnodušni i pasivni, ali kada su u pitanju naša prava, ljubav nas poziva da »...ne tražimo svoje«.

Zašto su onda ljubav i pravda u sukobu, kada u srcu čoveka koji voli treba da zauzimaju isti položaj? Ako želimo da budemo verni nosioci Božjeg obličja, da li treba da se odrekujemo pravde? Zašto ljubav ne isteruje pravdu i ne traži ono što joj pripada?

Ako želimo da damo odgovor na ovu pitanje, moramo sagledati razliku između prirode ljudske pravde i prirode evanđeoske pravde. Ljubav ne negira ničija prava. U isto vreme, Božja ljubav nas pokreće da se dobrovoljno odrekujemo onoga na šta imamo pravo. Ljubav božanskog porekla svojom silom čini da ne tražimo svoja prava. Samo ako čvrsto odlučimo da se odrekujemo onoga što nam neminovno pripada, božanska ljubav može postati deo našeg života.

Božja ljubav nas navodi da se dobrovoljno odrekujemo onoga što nam po pravdi pripada

Dobrovoljno odricanje, na koje nas obavezuje tekst o ljubavi u 1. Korinćanima 13, deluje nam čudno. Sasvim je prirodno da »tražimo svoje«. Dete ne treba da učimo da vrišti kada mu neko uzme igračku.

Kako odrastamo učimo da prepustimo civilnim vlastima da »viču« umesto nas. Ko bi od nas odbio da naplati odštetu od auto osiguranja u slučaju da ga je neko udario? Koji hrišćanin, poslovan čovek, neće poslati račun i tražiti naplatu od svojih dužnika? Socijalni sistem društva u kome živimo obavezuje nas da »tražimo svoje«.

Nameće se pitanje: Da li ljubav osuđuje traženje svojih prava? Da li zaista volimo samo kada dopustimo da postanemo plen gladnih vukova? Da li na osnovu principa prave ljubavi treba da se odrekne-
mo svojih prava?

Ljubav je pronicljiva

Biti spreman da žrtvuješ svoja prava je jedno, a znati »kada« to učiniti je sasvim drugo. Ljubavi je potreban dar pronicljivosti da bi znala kada je pravo vreme da se odrekne svog prava. Potrebna joj je pronicljivost i sposobnost da dalekosežno i podrobno sagleda okolnosti. Dužni smo da procenimo situaciju i da prepoznamo zašto nešto treba ili ne treba da uradimo. Upletena u svakodnevna dešavanja, ljubav treba da nas usmerava na borbu za dobrobit drugih i na spremnost da pomognemo.

Pronicljivost dobijamo kada je u molitvi tražimo. »*Toga radi i mi od onog dana kako čusmo ne prestajemo za vas moliti se Bogu i iskati da se ispunite poznanjem volje Njegove u svakoj premudrosti i razumu duhovnom.*« (Kol. 1,9) Dar pronicljivosti nam može dati samo Bog. Sveto pismo nam nedvosmisleno otkriva da se ne možemo uzdati u sebe kada treba da procenimo situaciju. »*Srce je prevarno više svega i opako: ko će ga poznati?*« (Jer. 17,9). Molitvom dobijamo potrebnu mudrost i pronicljivost. Kada dobijemo pronicljivost, skupimo hrabrost i da je upotrebimo.

Među svim građanima Božjeg carstva vlada zakon samodari-
canja. U Božjem carstvu vlada savršena harmonija između ljubavi i pravde. Niko se ne bori za svoja prava, niti obezvređuje tuđa. Iako Nebesko carstvo još nije uspostavljeno u punini, dolazak Isusa Hrista i Njegovog carstva je neminovan. Danas nam je potrebna iskrena lju-
bav da bi zauzeli ispravan stav u svakoj situaciji i prema svakoj osobi.

Najveći broj hrišćana »traži svoje«

Samo u jedinstvenoj svezi ljubavi i Božanske mudrosti hrišćani mogu već sada biti deo budućeg Carstva slave. »...*Hodite blagosloveni Oca Mog; primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja sveta.*

Jer ogladneh, i daste Mi da jedem; ožedneh, i napojiste Me; gost bejah, i primiste Me; Go bejah, i odenuste Me; bolestan bejah, i obidoste Me; u tamnici bejah, i dođoste k Meni. Tada će Mu odgovoriti pravednici govoreći: Gospode! Kad Te videsmo gladna, i nahranismo? Ili žedna, i napojismo? Kad li Te videsmo gosta, i primismo? Ili gola, i odenusmo? Kad li Te videsmo bolesna ili u tamnici, i dođosmo k Tebi? I odgovarajući car reći će im: Zaista vam kažem: kad učiniste jednom od ove Moje najmanje braće, Meni učiniste.» (Mat. 25,34-40)

Svi koji očekuju Novu zemlju treba na delu da pokažu harmoniju između ljubavi i pravde. Ako to ne učine nikada neće tamo stići. Harmonija između ljubavi i pravde koja je osnova nebeskog poretka mora postati deo naših života i života naše zajednice već danas i ovde. Ona je ostvariva samo snagom ljubavi koja se dobrovoljno i svesno žrtvuje za dobrobiti drugih. Kad božanska ljubav vlada našim srcima, zahtev da ostvarimo svoja prava nestaje. Apostol Petar je izjavio u svoje ime i ime ostalih učenika: *»Eto mi smo ostavili sve i za Tobom idemo;...«* (Mat. 19,27) Apostol Pavle je imao isti stav o harmoniji ljubavi i pravde: *»Zašto radije ne trpite nepravdu? Zašto radije ne pregorite štetu?«* (1. Kor. 6,7) Naš cilj je da postanemo slični Gospodu Isusu. *»Da poznam Njega i silu vaskrsenja Njegovog I zajednicu Njegovih muka, da budem nalik na smrt Njegovu... koga radi sve ostavih, i držim sve da su trice, samo da Hrista dobijem.«* (Fil. 3, 10.8)

Božanska ljubav nas pokreće da se odrekemo svojih prava kada je to potrebno

Najveća nepravda je učinjena Isusu Hristu. On je dobrovoljno prihvatio nepravdu kada je odlučio da dođe na Zemlju na kojoj vlada greh i nepravda i kada je poneo našu osudu na smrt. Zašto je prihvatio takvu presudu? Zašto se zbog našeg »pakla« odrekao Neba? Spasitelj je to uradio zato što nas je voleo. *»Jer Bogu tako omile svet...«* (Jov. 3,16) Isusov život i smrt na Zemlji otkrivaju pravu ljubav koja sebe daje radi sreće drugih, bez obzira na to ko su ti »druzi«. Nikada u potpunosti nećemo moći da shvatimo, ali vas pozivam da dođemo pod krst i posmatramo kako su ljubav i pravda postigle savršenu harmoniju. Kao istinski hrišćani, pozvani smo da pokažemo svetu tajanstvenu harmoniju ljubavi i pravde tako što ćemo nositi Hristov krst. (Mat. 16,24)

Ljubav »...ne traži svoje«. »Jer ovo da se misli među vama šta je i u Hristu Isusu, Koji, ako je i bio u obličju Božijem, nije se otimao da se uporedi s Bogom; Nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluga, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovek. Ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove.« (Fil. 2,5-8)

Pozivam vas još jednom da dođemo pod krst i vidimo kako su ljubav i pravda postigle savršenu harmoniju. Radi tvog i mog dobra Isus se odrekao svega. Radi naše sreće i sreće naših bližnji вреди da se odrekemo zadovoljenja svojih prava kada je to potrebno. Vredi da volimo.

11. subota, 1. novembar 2014.

MISIJA ADVENTIZMA: ZNAČAJ PORUKE TRI ANĐELA ZA DANAŠNJE VREME

Otkrivenje 14,6-12

Da li je osnivanje Hrišćanske adventističke crkve, sredinom devetnaestog veka, bilo opravdano? Protestantizam je već bio podeljen na mnoge veroispovesti. Šta čini uspon adventizma jedinstvenim, opravdanim i istaknutim u odnosu na druge veroispovesti? Da li pojavljivanje još jedne hrišćanske veroispovesti stvara dalju konfuziju u umovima ljudi?

Svaki adventista sedmog dana će se pre ili kasnije suočiti sa pitanjem identiteta. Zašto sam ja adventista? Koja je naša misija? Kakva je razlika između naše misije i misije drugih hrišćanskih veroispovesti? Odgovori na ova pitanja zavise od tumačenja našeg porekla i naše istorije.

Ova propoved će pokušati da pruži odgovor na postavljena pitanja uz analizu poruke tri anđela iz Otkrivenja 14. Pokazaćemo značaj ove poruke o propovedanju večnog Jevandelja u poslednje dane zemaljske istorije. Verujemo da je objavljivanje ove poruke pre Hristovog Drugog dolaska jedna od najvažnijih odlika Adventističke crkve. Ova poruka je deo naše misije.

Adventistička crkva nastala je od jednog dela verskog pokreta koji je vodio Vilijem Miler. (1782-1849) Ideologija tog pokreta je bila zamisao

o postavljanju određenog datuma za Hristov povratak na Zemlju. Datum su odredili na osnovu tumačenja proročanstva iz Danila 8,14: *»Do dve hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti.«*

Onog dana, za koji su Milerovi sledbenici odredili da će Isus ponovo doći, nije se dogodilo ništa. Mnogi od njih su se duboko razočarali. Dok su se beznadežno molili za Božje vođstvo, otkrivena je najvažnija biblijska istina koja je odredila teologiju buduće Adventističke crkve. Ovo otkrivenje i dalje proučavanje dovelo je do zaključka da se »svetinja« u Danilu 8,14. ne odnosi na Zemlju, kojoj je, prema Mileru, bilo potrebno čišćenje vatrom, već na nebesku svetinju.

Proročki period od 2300 večeri i jutara u Danilu 8,14. završio se početkom poslednje faze Hristove prvosvešteničke službe u nebeskoj svetinji. Koristeći analogiju zemaljske svetinje, u kojoj je drugi deo, poznat kao »Svetinja nad svetinjama«, čišćen jednom godišnje (3. Moj. 16,29-34), Hristos kao Prvosveštenik počeo je da čisti pravu svetinju na Nebu i u nju ušao svojom sopstvenom krvlju. (Jevr. 9,11.12) Ovaj dan bio je antitip zemaljskog »Jom kipura«, godišnjeg velikog Dana očišćenja, što doslovno znači »dan prekrivanja«. Prema tome, pioniri buduće Adventističke crkve povezali su poruku prve anđeoske vesti: »Dođe čas suda Njegovog« (Otk. 14,7) sa ispunjavanjem proročanstva iz Danila 8,14. to jest, čišćenjem nebeske svetinje.

Kontekst poruke tri anđela

Druga tačka na koju su adventistički pioniri obratili pažnju bio je kontekst poruke tri anđela u Knjizi Otkrivenja. Odmah posle ove poruke sledi opis Drugog dolaska i nebeskog Žeteoca koji nosi svoj srp da požnje veliku žetvu na Zemlji. (stihovi 14-16) Jovan opisuje Žeteoca koji *»na oblaku seđaše kao Sin čovečiji«*, kao Hrista, koji je spreman da dođe u svoj slavi na Zemlju radi poslednjeg suda.

Adventistički pioniri obratili su pažnju na činjenicu da anđeo, leteći posred neba ima »večno Jevanđelje«. Snažna poruka tri anđela predstavlja večno Jevanđelje – dobru vest koja je upućena čovečanstvu neposredno pre Drugog dolaska Isusa Hrista. Ali zašto poruka tri anđela koristi tako neobičan jezik? Zašto ove poruke sadrže uzne-miravajuće slike? Za period pre Hristovog dolaska na Zemlju bio je potreban ovakav jezik.

Glavne karakteristike istorijskog konteksta mogu da se prikažu na sledeći način:

* **Racionalizam.** Počevši u osamnaestom veku, vek prosvetelosti pokrenuo je stvaranje savremenog čoveka, stavljajući akcent na nezavisnost i sposobnost uma da ispita i razume teme kao što su konačnost i stvarnost, izbegavajući, u tom procesu, vrhovnu nadmoć vere u životu čovečanstva. Taj proces konačno je doveo do uspostavljanja takozvanog pozitivnog znanja (nauke) umesto negativnog znanja (religije).

* **Sekularizam – svetovnost.** Još u devetnaestom veku, društvo je postajalo sve svetovnije. Uloga Boga u ljudskom životu se sve više dovodila u sumnju. Ljudi su navođeni da misle da su prerasli svoje stanje zavisnosti od Boga i da im On više nije potreban.

* **Materijalizam.** Kada su istine o postojanju Boga i poziv na duhovnost svedeni na minimum ili eliminisani, čovečanstvom je počeo da dominira materijalizam. Dominacijom materijalizma i eliminacijom Božje uloge u životu ljudi, društvo je doživelo razvijanje Novog veka, ispunjenog antiteističkim vrednostima, materijalističkom budućnošću i klasnim borbama, što je dovelo do razvitka društveno-ekonomskih sila.

* **Komunizam.** Sredina i druga polovina devetnaestog veka označavaju procvat socijalističkih ideja u kojima su se projekti za formiranje pravednog društva razvijali kroz revolucionarne reforme. Društvo u mnogim delovima sveta prihvatilo je silu socijalnog progresa, koji je vodio ka komunističkom »raju«, bez ikakvog spominjanja Boga ili duhovne dimenzije u životu.

* **Liberalizacija protestantizma.** Vodeće protestantske crkve prihvatile su liberalnu teologiju, koja je podrivala veru u Bogom nadahnutu Bibliju i mnoge doktrine hrišćanske vere izlagala racionalnom kriticismu. Kao rezultat toga, Isus Hristos je postao samo istorijska ličnost, nemajući nikakve veze sa Isusom Hristom iz Jevanđelja.

* **Darvinizam.** Možda se najveći izazov za biblijsku veru i vrednosti, izazov koji je potkopao samu srž hrišćanskog verovanja, pojavio sredinom devetnaestog veka kada je nauka objavila da su različite vrsta biljaka i životinja nastale prirodnom selekcijom. Biblijska istina o stvaranju Zemlje dovedena je u opasnost, a Darwinova *Teorija evolucije* pojavila se ne samo kao kritički izazov, već i kao prihvatljiva alternativa.

Ovo su samo neke od odlika Novog doba, koje je pravi izazov hrišćanskoj veri. Nasuprot opisanih odlika novog doba, poruka tri

anđela treba da se objavljuje. Večno Jevandjelje iz Otkrivenja 14. poziva na povratak suštinskim vrednostima biblijske poruke koja se objavljuje od početka do kraja ljudske istorije. To objavljivanje u ove poslednje dane dobija novu snagu.

Prema tome, kratka analiza istorijske situacije sredinom devetnaestog veka, pomaže nam da razumemo zašto su pioniri Adventističke crkve shvatili značenje svoje zemaljske službe u poruci tri anđela. Propovedanje ove poruke definisalo je buduću Hrišćansku adventističku crkvu. U propovedanju poruke tri anđela, adventisti su našli objašnjenje za pojavljivanje u areni istorije. Adventizam ne postoji samo kao još jedna veroispovest, stvorena kao rezultat šizme u već postojećoj crkvi. Adventistička crkva pojavila se tokom prorečenog istorijskog perioda, kako bi pre Drugog dolaska Isusa Hrista objavila najznačajniju poruku ikada.

Poruka prvog anđela

Na poruci prvog anđela stoji poseban naglasak. Najpre se pažnja usmerava na poziv prvog anđela: *»Bojte se Boga, i podajte Mu slavu.«*

Strah je jedna od emocija koje definišu ljudsko postojanje. Takođe je zanimljivo zapaziti, da su takozvane naučno religijske studije, nastale u devetnaestom veku kao glavni faktor u pojavljivanju religije, naglašavale strah. Strah, tvrdili su takozvani naučnici, izazvao je porast religiozne zavisnosti od viših sila. Međutim, kada istražimo izraz *»bojte se Boga«* u Otkrivenju 14, značenje nam postaje jasnije. Posle izraza koji izaziva strah sledi poziv *»podajte Mu slavu.«* Bojati se Boga značilo bi davati Mu slavu. Zanimljivo je zapaziti da se takav paralelizam u Otkrivenju pojavljuje nekoliko puta. Na primer u Otkrivenju 15,4. piše: *»Ko se neće pobojati Tebe, Gospode, i proslaviti ime Tvoje?«*

Prirodno, postavlja se pitanje: Šta znači *»podati Mu slavu?»* Potrebno je da primenimo biblijsko značenje ovih reči na naše stereotipno razumevanje proslavljanja. U tome može da nam pomogne molitva Isusa Hrista. *»Ja Tebe proslavih na zemlji; posao svrših koji si Mi dao da radim.«* (Jov. 17,4) Ovdje ponovo vidimo primer paralelizma. Odati Bogu slavu znači ispuniti Njegovu volju, završiti Njegov posao, biti poslušan i pokoriti se Njegovoj volji. Prema tome, možemo da zaključimo da poziv prvog anđela da se *»bojimo Boga«* u stvari znači poslušati i ispuniti Božju volju, koja nam je otkrivena u Njegovim zapovestima. Ovaj poziv ostaje aktuelan u veku humanističkih i sekularnih vrednosti,

u veku u kom je Bog isključen iz ljudskih umova i poslova. Ove reči imaju naročito značenje u veku postmodernizma i relativističkog stava prema životu, jer čine da je bilo koji moralni standard relativan.

Poslednje reči prvog anđela veoma su značajne: »*Poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.*« Ove reči bile su aktuelne sredinom devetnaestog veka kada je čitav lanac otkrića u polju geologije i biologije stavio činjenicu, da je Bog stvorio svet, pod znak pitanja. Ova otkrića bila su početak ozbiljnog sukoba između nauke i hrišćanstva.

Odatle i aktuelnost poruke prvog anđela: »*Poklonite se Onome...*« Poruka poziva ljude da razmisle o svom poreklu i svojoj svrsi. Biblija govori o ljudskom poreklu. »*I stvori Bog čoveka po obličju svom, po obličju Božjem stvori ga; muško i žensko stvori ih.*« (1. Moj. 1,27) Prihvatanje činjenice da su ljudska bića stvorena prema Božjem liku može radikalno da promeni način na koji muškarci i žene posmatraju sebe.

Poruka drugog anđela

U kontekstu onoga što je prethodno spomenuto, poruka drugog anđela postaje jasnija. Ovaj anđeo objavljuje pad Vavilona. »*Pade, pade Vavilon grad veliki: jer otrovnim vinom kurvarstva svog napoji sve narode.*« (Otk. 14,8)

Ne postoji nikakva direktna povezanost između Vavilona u Otkrivenju i istorijskog Vavilona. Kada je Jovan pisao Knjigu Otkrivenja, Vavilon, koji je opisan u knjizi proroka Danila, više nije postojao. Jovan je najverovatnije u svojoj proročkoj viziji video novu versko-političku silu. Ova sila, koju Jovan, dok razmišlja o istorijskim paralelama, naziva Vavilon, suprotstaviće se Božjem narodu. Ova sila pretvoriće se u bezbožan sistem, koji će integrisati sve lažne sisteme bogoslužjenja i sve institucije koje ugrožavaju ljudsku slobodu. Tokom tog vremena, drugi anđeo će dva puta objaviti pad Vavilona, pad koji se odnosi na otpad verskih tela. Vavilon neće pobediti Božji narod. Na kraju, pobeda će pripasti Božjoj istini.

Poruka trećeg anđela

Treći anđeo objavljuje posledice »*vavilonskog bludničenja*«. Jezik ovog anđela je oštar. »*I on će piti od vina gneva Božijeg, koje je nepomešano utočeno u čašu gneva Njegovog.*« (Otk. 14,10) Jovan koristi jezik koji je bio poznat njegovim savremenikima. Osoba koja je doživela Božji gnev bila je od strane proroka u Starom zavetu opisana

kao osoba koja pije vino iz Božje čaše. (Jov 21,20; Psal. 60,3; 75,8; Isa. 51,17-23; Jer. 25,15-28; Jez. 23,32-34)

U »zavodljivoj« politici duhovnog Vavilona, Jovan privlači pažnju na čin primanja žiga na čelo ili ruku. (Otk. 14,9) Šta ovaj žig znači i kako treba da ga razumemo? Jovan koristi grčku reč »charagma«, koja se u njegovo vreme odnosila na Cezarov lik na kovanom novcu, na carski pečat na službenim dokumentima i na žig kojim su se obeležavale životinje.

Žig na čelu i ruci možda je povezan i sa drevnim izrailjskim običajem da se u toku molitve, tefilin ili filaterija, mala kožna kutija sa odlomcima iz Tore (2. Moj. 13,1-10; 5. Moj. 6,4-9; 11,13-21), veže na čelo i oko ruke. Ovaj ritual prikazuje svesno prihvatanje Božje volje izražene kroz Njegove zapovesti (vezivanje na čelo) i spremnost da se ispuni Njegova volja u ljudskom životu (vezivanje na ruku).

Pečat zveri na čelu i ruci predstavlja autoritet otpale crkve i zamenjivanje Božjeg pravednog standarda ljudskim standardima. Zato je jedna od najvažnijih karakteristika Božjeg vernog naroda držanje Njegovih zapovesti. (Otk. 14,12; 12,17)

Vest tri anđela naglašava jednu od Deset zapovesti. Poštovanje te zapovesti ima naročit značaj u borbi između dobra i zla. U poruci prvog anđela (Otk. 14,7) koja govori o pravom bogoslužjenju, Jovan je naglasio: *»...koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.«* Ovde postoji jasna aluzija na četvrtu zapovest Božjeg zakona: *»Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ... Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i šta je god u njima; a u sedmi dan počinu.«* (2. Moj. 20,8.11)

Subota je imala veoma važnu ulogu u bogoslužjenju Božjeg izabranog naroda. U starozavetno vreme, svetkovanje subote podrazumevalo je nadu naroda u buduće izbavljenje, mesijanski mir i blagostanje. Subota, kako su je Izrailjci razumeli, bila je povezana ne samo sa stvaranjem, već i sa izbavljenjem, oslobođenjem i iskupljenjem. Subota je služila kao znak zaveta između Boga i Njegovog naroda. (2. Moj 31,13.17)

To nam pomaže da razumemo pionire naše crkve, koji su stavili »sedmi dan« u naziv naše crkve. Ime »Adventisti sedmog dana« ima važno značenje. Ono predstavlja dva stava koji prožimaju naš identitet. »Sedmi dan« ukazuje na posvećenost vernika Bogu, Stvoritelju života i Održavaocu ljudskog postojanja i nade.

Podjednako je važan i drugi deo imena naše crkve. Reč adventisti ukazuje na Drugi dolazak Isusa Hrista. Moramo da naglasimo da je ovo biblijski stav. (Jov. 14,1-3; Dela 1,10,11; 1. Sol. 4,13-18) Prema Bibliji, Bog će jednog dana iskoreniti prisustvo greha i vratiti harmoniju na ovaj svet. (Otk. 21,1-5)

Prema tome, ime «Crkva adventista sedmog dana» svedoči o dva velika događaja u istoriji sveta – stvaranje svemira na početku i stvaranje Novog neba i Nove zemlje prilikom Drugog dolaska Isusa Hrista. Ova dva događaja, početak i kraj, su alfa i omega zemaljske istorije. Zbog ova dva hristocentrična događaja, On je izjavio: *»Ja sam Alfa i Omega, Početak i Svršetak... Koji jeste, i koji beše, i koji će doći«*. (Otk. 1,8)

Zaključak

Zaključujući sadržaj poruke tri anđela iz Otkrivenja 14, moramo da zapazimo važnost ove poruke u formiranju misije crkve. Pioniri naše crkve nisu slučajno naglasili da se poruka tri anđela iz Otkrivenja stavlja u kontekst Hristovog Drugog dolaska. Propoved o »večnom Jevanđelju« kroz poruku tri anđela postaje suština misije crkve. Ova propoved postaje program mlade Adventističke crkve. Hrišćanska adventistička crkva nije nastala kao rezultat šizme u već postojećoj veroispovesti. Umesto toga, ona je formirana konsolidacijom predstavnika različitih veroispovesti oko veličanstvene poruke koja treba da se objavljuje sve do Drugog dolaska. Ova poruka odražava tendencije koje su karakteristične za eru koja je započela u devetnaestom veku. Adventisti su prepoznali važnost ove poruke za današnje vreme. Propovedanje ove prouke definisalo je karakter crkve.

Moramo da zapazimo da je suština poruke tri anđela, koja se objavljuje pre Drugog dolaska, bogoslužjenje. Pisac Knjige Otkrivenja spominje dve grupe obožavalaca. Jedna grupa obožava onoga *»koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene«*, a druga grupa obožava zver i njenu ikonu. Jedna pokazuje poslušnost Bogu i ispunjava Njegove zapovesti (Otk. 12,17; 14,12), a druga bludniči sa duhovnim Vavilonom. (Otk. 17,2) Jedna će se konačno odmoriti u Bogu (Otk. 14,13), dok se druga neće odmoriti *»dan i noć«*. (Otk. 14,11) Poruka tri anđela poziva svakoga da izabere stranu u velikoj borbi između dobra i zla, između istine i laži.

Hajde da još jednom obratimo našu pažnju na izraz, »*dode čas suda Njegovog.*« Reč »sud« prevodi se sa grčke reči »krisis«. Ova reč znači »sudski proces« (pogledajte Otk. 16,7; 18,10; 19,2), dok druga grčka reči »krima« znači »osuda« ili »presuda.« Zaista živimo u vreme krize – ekonomske, finansijske, energetske, prehrambene, ekološke, moralne, duhovne krize i tako dalje. Sve su one deo današnjice. Vreme Drugog dolaska je blizu, noseći sa sobom »krimu«, vreme za osudu. Veoma je važno da učestvujemo u propovedanju najveće poruke Svetog pisma. To je naša dužnost i prednost – suština naše misije.

12. subota, 6. decembar 2014.

BUDUĆNOST KOJA JE PRED NAMA

Pred nama kao crkvom velika je budućnost čiji izazov ne smemo da potcenimo. Kojim silama treba da dozvolimo da nas oblikuju dok gledamo kako se obećana budućnost ispunjava pred našim očima?

Postoje sile unutar Hrišćanske adventističke crkve širom sveta koje je oblikuju i postoje sile izvan crkve koje utiču na nju i menjaju je. Naša crkva treba da bude otvorena za druge ljude. Pitanje je koje granice ćemo postaviti kako bismo sačuvali svoj globalni identitet? Koje sile će nas voditi u budućnost i određivati naš pravac?

Znajući da je svako ljudsko biće sa kojim se susrećemo predmet Božje spasonosne ljubavi, treba da se krećemo ka budućnosti bez straha. Precizno poznavanje onoga šta Bog zahteva u određenoj kulturi i situaciji pomaže nam da ljude uputimo na Boga i spasenje koje On nudi.

A. Sile koje utiču na Adventističku crkvu i oblikuju je

1. Nagli rast

Nagli rast čini da crkva, u svom rukovođenju i načinu na koji služi široj zajednici, postane više lokalizovana i stoga decentralizovana. Napredak, kako brojčani tako i teritorijalni, predstavlja izazov današnjem stilu rukovođenja, koji potiče od centralne uprave, kao što su Generalna konferencija ili divizija. Možda takav centralizovani pristup organizaciji i rukovođenju više ne može da se primeni. Da li

smo spremni da se suočimo sa ovim izazovom? Nagli rast i širenje, pored premeštanja »težišta« organizacije i rukovođenja, može da utiče na jedinstvo globalne Adventističke crkve.

2. Kontekstualizacija u adventizmu

Naša verovanja neprestano se filtriraju kroz prizme kulture i kroz različite društvene tokove što naizgled čini da adventizam bude drugačiji od jednog do drugog dela Zemlje. Koliko uspevamo u nastojanju da se u ovom procesu ne promeni suština onoga što adventizam jeste?

Kontekstualizacija, prilagođavanje poruke tako da bude kulturološki relevantna, neizbežan je proces. Ni od koga se ne traži da napusti svoju kulturu da bi postao adventista. Naša istorija i kultura oblikuju naš život. Za ono što danas jesmo zaslužna je naša kultura. Zato nju ne možemo i ne smemo da odbacimo. Dakle, u valjanim okvirima, do kontekstualizacije mora doći.

Savet Duha proroštva je jasan: »Svaka zemlja i svaki narod ima svoja izrazita obeležja, pa je neophodno da oni koji tamo rade budu veoma mudri i vešti kako bi znali da se prilagode posebnim uslovima i stavovima tog naroda. Tako će se otvoriti mogućnost da pomognu ljudima ukazujući im na istinu koja je otkrivena u Svetom pismu. Radnici za Boga treba da su sposobni da shvate i ispune potrebe ljudi u tom konkretnom narodu« (*Testimonies to Ministers*, p. 213).

Moramo pažljivo da predstavimo adventnu vest, jer je sposobnost neke osobe da razume i prihvati istinu oblikovana i uslovljena društvom u kome živi.

3. Promena demografije unutar crkve

Naša crkva je vremenom postala »mlađa« i »novija«. U područjima gde crkva naglo raste (južna hemisfera), ona poprima karakteristike »južnjačkog hrišćanstva«. Na »stariju« crkvu (severna hemisfera) sve više utiče sekularizam, »duhovni relativizam«, modernizam i niz drugih kulturoloških pojava koje crkvu vode u pogrešnom smeru i čine da postaje liberalnija. Kako da se suočimo sa ovim izazovom i rešimo neizbežnu napetost koju stvara opisani trend?

Rešenje treba da sadrži iskrenost, poniznost, razumevanje, kulturološku toleranciju i ljubav koji su ključni za jedinstvo crkve. Jedinstvo treba da se izgrađuje planski i elementi koji čuvaju jedinstvo moraju da se neguju i unapređuju.

»Mlađa«, »novija« Hrišćanska adventistička crkva je konzervativna. Kako da odnosimo prema njoj? Najpre da je obučimo i osposobimo najbolje što možemo da usvoji vrednosti i identitet koji je adventizam razvio tokom istorije. Drugo, verujte u nju i verujte u Gospoda. To su koraci koje moramo da preduzmemo.

4. Globalizam

Iako je istina da je crkva sve više lokalna i decentralizovana naglo širenje ideja, iskustava, vesti i očekivanja deluje nasuprot tog trenda. Internet i mediji su tome doprineli.

Globalizacija je dovela do velikih migracija, bilo da su one podstaknute ratom, kretanjem izbeglica ili traženjem posla koji bi bio izlaz iz siromaštva. Milioni ljudi su u stalnom pokretu.

Proces kojim je svet postao veliko selo u nekim delovima sveta prilično je napredan. Danas je veliki broj etničkih crkava deo naše svetske porodice. Iako se oni nalaze daleko od svog doma, ko može da ih krivi što žele da imaju podjednak udeo u životu crkve u mestu gde sada žive? Globalizacija je stvarnost koja pred nas stavlja izazov na koji moramo da odgovorimo pošteno i bez predrasuda.

Dok se suočavamo sa budućnošću, ono što moramo da imamo u vidu je da smo misionska organizacija, pokret koji ima jasan misijski nalog. Naša vernost u izvršavanju Bogom dane misije određuje nivo naše vernosti Bogu. Ako ne živimo izvršavajući zadatak koji je u suštini onoga što jesmo kao crkva, vremenom će nestati razlog i smisao našeg postojanja. Budimo ujedinjeni u misiji!

B. Koji principi će nam pomoći da sigurno krenemo napred i sprečiti nas da izgubimo svoj identitet?

1. Sveto Pismo

Kakve god vrednosti da prihvatamo i promoviramo one moraju da budu biblijske. Božja reč, Sveto Pismo, jedinstveni je i autoritativni izvor spasonosne istine. Potpuno pouzdani principi, koji će nas bezbedno održati na pravom kursu, uvek moraju da budu utemeljeni na istinama Svetog Pisma.

Onog trenutka kada zanemarimo principe otkrivene u Pismu, naša borba sa izazovima kontekstualizacije postaje opasna. Bez

smernica Božje reči, crkva će se suočiti sa izazovima koji će od nje zahtevati da bude »fleksibilna«, »razumna«, manje dogmatska, manje autoritativna i apsolutna, spremna na kompromis, otvorena, ali na neki nedefinisan način.

Postoje izazovi koji su poput jama sa obe strane puta. Ako odstupimo od principa otkrivenih u Pismu, sigurno ćemo upasti u neku od njih.

2. Isus Hristos

Isus Hristos mora nedvosmisleno da se prepozna i prizna kao jedini sigurni put. Sam je o sebi rekao: »*Ja sam put i istina i život; niko neće doći k Ocu do kroza Me.*« (Jov. 14,6) Petar je glasno priznao: »*Ti si Hristos, Sin Boga Živoga.*« (Mat. 16,16) Zato Hristos mora biti predstavljen ljudima kao Jedini koji može da ih povede sa ove Zemlje u Novu zemlju.

Kao što Sveto pismo vodi pojedinca Isusu Hristu, tako svaka aktivnost, projekat i akcija Hrišćanske adventističke crkve mora da mu pomogne da upozna i prihvati Isusa Hrista kao Spasitelja. Hristocentričnost svih aktivnosti mora da bude znak po kom će nas prepoznati u nehrišćanskom okruženju, kao i u post-hrišćanskim zemljama. Bilo koji »brend« adventizma koji nema Isusa Hrista u svom centru, koji ga ne priznaje i ne uzdiže, ne treba da dobije mesto unutar adventističke zajednice.

3. Otvoren um

Pošto smo samo ljudi, moramo u poniznosti da priznamo da ne znamo sve. Poniznost će nam pomoći da budemo otvorenog uma dok tragamo za boljim i jasnijim shvatanjem istine.

Duh proroštva nas savetuje da treba da istražujemo. Na primer: »Bog zahteva od njih (Božjeg naroda) da stalno napreduju u poznavanju istine i na putu svetosti.« (*Testimonies for the Church*, vol.1, p. 345)

Vreme koje dolazi zahtevaće od nas da budemo otvorenog uma. Vođeni Duhom, tražimo put kojim On želi da nas povede. Ovo mora biti prepoznato kao naš stav, bez obzira na rizike. Alternativa je da prestanemo da istražujemo, a to nije prihvatljivo.

4. Odbacivanje relativnosti

Ne smemo da dovodimo u kompromis vrednosti Svetog Pisma. Relativnost našeg postmodernog sveta nemilosrdno će nas gurati da budemo prilagodljiviji i da propovedamo poruku koja privlači većinu.

Moramo da budemo veoma jasni u stavu da svoje vrednosti i vrednosti crkve nismo stvorili mi sami. One su nam date. U naša srca i umove usadio ih je Sveti Duh. Na osnovu njih je naše iskustvo autentično. Isus Hristos je za Svetog Duha rekao: »On će vas naučiti svemu i napomenuće vam sve što vam rekoh.« (Jov. 14,26)

5. Misija je prioritet

Hristos je rekao svojim sledbenicima: »Bićete mi сведoci... tja do kraja zemlje.« (Dela 1,8) Naš pokret ima svoju misiju. Misija mora da nas vodi. Ona mora jasno da motiviše i usmerava odluke koje donosimo na svim nivoima crkvene administracije – na sastancima odbora naših institucija, kao i u lokalnoj crkvi. Misija treba da bude prva na agendi kada planiramo upotrebu naših sredstava. Jezik misije mora da bude prisutan u crkvenoj zajednici. Ako misija nije osnovni cilj, onda su svi naši odbori i sastanci na svim crkvenim nivoima gubljenje vremena.

6. Osetljivost prema patnji

Još jedan važan princip je ispunjavanje potreba siromašnih, bolesnih, izbeglica i nesrećnih. To mora da bude vidljiva vrednost naše misije i prva tema na agendi svakog odbora. Ako ne predvodimo ili nismo deo pokreta koji pomaže ljudima u potrebi, sasvim je sigurno da smo skrenuli sa puta. Hristos je rekao da ćemo biti odgovorni za naše postupanje prema onima čije su potrebe veće od njihovih mogućnosti. (Mat. 25,31-46)

Služeći, crkva pokazuje da je misija više od izgovorene reči; da postoji kontinuitet između pomaganja ljudima ovde i sada kako bi živeli bolje i pomaganja ljudima u njihovom pripremanju za večnu budućnost.

7. Prihvatanje raznolikosti

Kako naša crkva raste u svim kulturama, rasama i nacionalnostima, moramo više da radimo nego u prošlosti, prepoznajući i koristeći raznolikost ljudi. Oni koji dele veru u Hrista otkrivaju da je On Ujedinitelj svih vernika. (Gal. 3,26-29)

Prema tome, to što shvatamo i cenimo ljude i njihove vrednosti iako se razlikuju od naših i prema njima se ophodimo sa poštovanjem i razumevanjem, postaje princip koji će usmeravati našu crkvu. Internacionalnost, etnička i polna raznolikost naših zajednica mora

da se odražava u poverenju koje imamo jedni prema drugima. To se neće dogoditi samo od sebe, već zahteva ispravne odluke.

8. Posvećenost jedinstvu

Jedinstvo Hrišćanske adventističke crkve, duhovno i strukturalno, lokalno i globalno, princip je koji će nas voditi u budućnosti. Hristu je, tokom poslednjih sati koje je proveo sa učenicima pre Gecimanije, jedinstvo bilo najvažnija tema. Na poseban način, jedinstvo vere koje povezuje vernike, utvrđeno je u jedinstvu Hrista sa Ocem. (Jov. 17,20-23) Kroz Svetog Duha pristupamo tom jedinstvu. (Efes. 4)

9. Očekivanje Hristovog Drugog dolaska

Mi smo zajednica koja živi u iščekivanju Drugog dolaska našeg Gospoda. Čekanje treba da bude princip koji prožima naš identitet. Prolaznost ovog sveta, sigurnost Hristovog povratka, zadatak koji smo dobili – da propovedamo ovu poruku – sve to mora da bude središte našeg propovedanja i učenja.

Život u očekivanju Hristovog povratka podrazumeva mnogo više od pukog razumevanja i voljnog prihvatanja doktrine. Čekanje Njegovog povratka ubeđenje je koje najbolje možemo da izrazimo načinom na koji živimo. Ono usmerava naše svakodnevne aktivnosti i oblikuje naše odluke. Kao Njegova crkva, naš identitet, vrednosti i misija su neraskidivo povezani sa ubeđenjem da Isus ponovo dolazi kako je obećao. Ako to izgubimo iz vida, propašćemo.

Dok živimo kao zajednica koja praktikuje sve svoje vrednosti i principe, molim se da verujemo ne samo u Gospoda, već jedni drugima. Dok se čvrsto držimo suštine našeg identiteta, treba da se uskladimo jedni sa drugima imajući poverenje, verujući da, pod vođstvom Svetog Duha, možemo da idemo napred, ujedinjeni u veri i misiji.

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve, Beograd, Radoslava Grujića 4

Pripremljeno u Odeljenju za adventističku misiju, JIEU

Odgovara: Laslo Galus

Umnoženo u kancelariji izdavača - 2014.

Za internu upotrebu